

Poštšina v državi SHS payšalirana.

Leto XVIII. 1920.

Št. 5, 6. Maj, junij.

Koledar za junij 1920.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Razširjanje pobožnosti Sv. Rešnjega Telesa.

Dnevi		Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
				ljubl. skoč.	lavant. skoč.
1	Torek	Juvencij	Češčenje Srca Jezusovega v juniju	Lj. Uršulin.	Sv. Anton v
2	Sreda	Marcelin	Češčenje svete Marjete Alakok	Škocjan p. M.	Sl. gor.
3	Četrtek	Sv. R. Telo	Sv. Rešnje Telo, ognjišče src	Soteska	
4	Petek	(1. p.) Franč. K.	Razširjanje pobožnosti Srca J.	Škocjan p. T.	Ljutomer
5	Sobota	Bonifacij	Molitve v zakonodavno skupščino	Ježica	
6	Nedelja	(1. n.) Norbert	Skojfe in duhovniki po Srcu J.	Mirna peč	Sv. Jurij na
7	Poned.	Robert	Posvetitev družin Srcu Jezusovemu	Planina p. V.	Ščavnici
8	Torek	Medard	Delavci in delodajavci po Srcu J.	Grčarice	Sv. Peter pri
9	Sreda	Primož	Da Srce Jezusovo blagoslovi polje	Ajdovec	Radgoni
10	Četrtek	Marjeta	Veh usmiljenja do siromakov	Črni vrh p. Id.	
11	Petek	Srce Jezusovo	Preosnova src	Lučine	Kapela
12	Sobota	Janez Fak.	Mlada srca in učiteljstvo	Vrhopolje p. V.	
13	Nedelja	(Srce J.) Ant. P.	Sv. misijoni in duhovne vaje	Štanga	Sv. Križ pri
14	Poned.	Bazilij	Rusko ljudstvo k Srcu Jezusovemu	Št. Vid p. Zat.	Ljutomeru
15	Torek	Vid	Mučeniška srčnost vernikov	Št. Vid p. Lj.	Mala nedelja
16	Sreda	Franč. Reg.	Družba Jezusova po Srcu J.	Št. Vid p. Vip.	Veržej
17	Četrtek	Adolf	Dobrodelna društva	Topla reber	Marenberg
18	Petek	Marina	Krotkost in ponižnost srca	Št. Vid p. Cir.	Remšnik
19	Sobota	Julijana	Služkinje in gospodinjje po Srcu J.	Zelimlje	Brežno
20	Nedelja	Silverij	Katoličani ena duša in eno srce	Preserje	Muta
21	Poned.	Alojzij (m. z.)	Čista mlada srca	Kover	Perince
22	Torek	Inocenc V.	Cerkna jugoslov. samouprava	Škofja Loka	Sv. Ožbalt
23	Sreda	Cenon	Vojašnice in tovarne	Trata	Sopota
24	Četrtek	Janez Krstnik	Necistniki in presestniki	Preska	Sv. Jernej v R.
25	Petek	Prosper sp.	Notranji in zun. mir domovine	Zasip	
26	Sobota	Janez in Pavel	Zadoščenje Srcu J. za bogokletstva	Vojsko	Šmarje
27	Nedelja	Ladislav	Nepokvarjeni mladeniči	Dragatus	Sv. Jurij ob
28	Poned.	Leon II.	Sinovska udanost k sv. stolici	Črnomelj	juž. želez.
29	Torek	Peter in Pavel	„En hlev in en pastir“	Lj. sv. Peter	Ponkva
30	Sreda	Spom. Pavla	Dijaštvo na počit. — V jun. umrli	Radeče	

Odpustki

za mesec junij 1920.

1. Terek. Bl. Feliks in Herkulan. Popoln odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

3. Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Rešnje Telo. Bl. Andrej Hispelski. 200 dni odpustka vsem vernikom, ki prejmejo sv. obhajilo in gredo za procesijo. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnj. Telesa danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; istim danes še en popolni odpustek, ker je prvi četrtek; b) udom bratovščine za uboge duše v vicah; c) udom bratovščine sv. Družine; d) dvakrat istim kakor včeraj. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

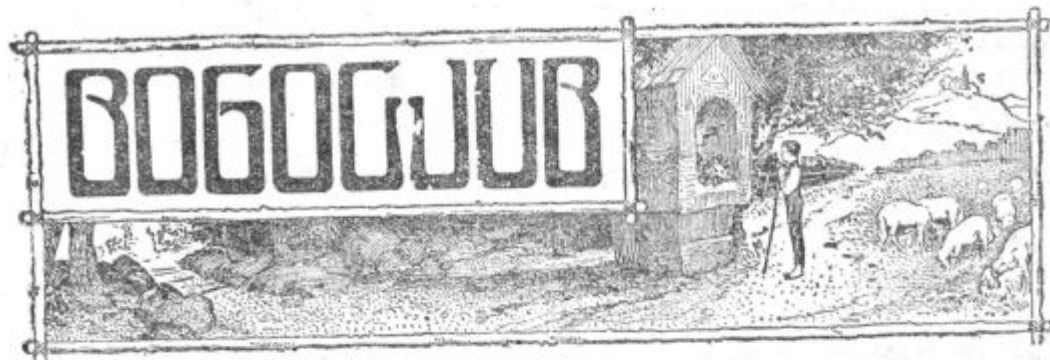
4. **Petek, prvi v mesecu.** Popolni odpu-
stek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete
zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivi-

vost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj.

5. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kakе pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadostje za razžaljenja storjena Materi božji, in moljijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpusti: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škarnir.

11. Petek, Presv. Srce Jezusovo. Sv. Barnaba, Popolni odpustek: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca

Nova, še večja nevarnost za vero!

Pozor pred krivimi preroki!

Zadnjič je Bogoljub pisal o veliki nevarnosti za vero, danes mora svariti pred še večjo.

»Vstali bodo krivi kristusi in krivi preroki in delali velika znamenja in čudeže, tako da bi bili v zmoto zapeljani — če bi bilo mogoče — tudi izvoljeni. Glejte, naprej sem vam povedal. Če vam torej rečejo: glejte v puščavi je, ne hodite tja; kaj; glejte v hiši, ne verjemite!« (Mat. 24, 24—26.)

Na te Kristusove besede se moramo nehoti spomniti v teh naših dneh, ko se ljudem od vseh strani ponujajo različni »prijatelji«, jim sladko govoré na ušesa, jim ponujajo svojo pomoč, jim prerokujejo in obetajo, če bodo nje poslušali, nebesa na zemlji. Ravno zdaj po končani vojski je nastopilo vse polno takih prerokov, ki od vseh strani tišče v naše pošteno krščansko ljudstvo, češ, zdajle je naš čas, zdajle ko se svet nanovo preureja, zdajle ko vlada po vojski splošna zmeda, zdajle bomo kaj ujeli! V kalnem radi ribarijo taki ljudje, in ker se vode po vojski še niso odtekle, zato so vrgli mrežo čez celo deželo.

Krivi preroki so to, ker oznanjujejo drugačen evangelij, kakor ga je učil Kristus in ga uči njegova cerkev. Zato ti pa kličemo, drago nam slovensko ljudstvo, pozor! O teh prerokih velja, kar je rekel

sv. Pavel: Če bi pa prišel angel iz nebes in vam oznanoval drug evangelij, kakor smo 'ga mi oznanovali, bodi preklet! Kakor sem rekel, še enkrat, rečem: Če bi vam oznanoval kaj drugega, kakor ste od nas slišali, preklet bodi!

Drug evangelij — kaj hoče to reči? Beseda »evangelij« pomeni po slovensko povedano: veselo oznanilo. Veselo oznanilo je bilo za človeški rod, ko so angeli oznanovali: Danes je rojen odrešenik sveta! In veselo oznanilo, pravijo ti krivi preroki, da tudi oni prinašajo tistim, katere hočejo zase pridobiti. Vsak zapeljavec in slepar seveda govori prijazno in sladko, sicer bi nič ne opravil. Sebe hvali kot prijatelja, ki edini ljudem dobro hoče, vsi drugi pa so sovražniki ljudstva. Hudič, prvi slepar, učitelj vseh sleparjev in dohtar vse sleparije, je tudi sladko govoril, ko je lagal Evi in Adamu: Le mene poslušajta! Jaz vama hočem dobro. Bosta videla! Le kar jejta, kar se vama poljubil! Kdo bi vama kaj prepovedaval! Še tega se manjka! Prostost, prijatelja prostost! Ne poslušajte čmerneža, ki vama ne privošči dobro! Meni verjemita, jaz vama hočem dobro! Jejta, oči se vama bodo odprle in bosta kakor bogova!

Prav v tem tonu govoré še danes učenci tega sleparja, krivi preroki. Vsak prinaša méd na jeziku in nebesa na krož-

niku. Vsi drugi so sovražniki, ničvredneži, hudobneži, samo oni so poštenjaki, prijatelji in rešitelji.

»Delali bodo velika znamenja in čudeže, tako da bi bili lahko zapeljani tudi izvoljeni,« pravi Kristus. Kažejo na svoje uspehe, bahajo se s svojimi zmagami in pridobitvami. Zato večkrat res tudi dobre ljudi potegnejo za seboj in pridobijo zase. In to je ravno, zakaj se moramo tukaj oglasiti in zoper nje nastopiti. Kar je že pokvarjeno, tega ne bomo rešili; suhih vej ne bomo več pomladili in ozeleneli; gnilih jabolk ne ozdravili. A tista, ki so še zdrava, moramo obvarovati, da ne segnijo; še nepokvarjene ljudi zavarovati, da jih ne pokvarijo.

. . .

Zadnjič smo imeli opraviti z eno vrsto teh krivih prerokov: samostojno, to je liberalno kmečko stranko. Danes imamo opraviti z drugo vrsto prerokov, to so: **socijalisti** (socijalni demokratje) ali kakor se imenujejo par tednov sèm: **k o m u n i s t i**.

Socijalisti ali komunisti — za nas je to zelo vse eno. Kajti v verskem oziru so oboji enaki. In mi jih presojamo tukaj z verskega stališča. Med seboj se ločijo tako kakor kopriva od osata ali kakor volk od medveda. Obadva rada pohrustata, kar jima pod zobe pride.

Veri in cerkvi so socijalisti in komunisti skrajno sovražni. Kadar pišejo o tej stvari, takrat hočejo sicer nekoliko hinvščine uganjati in se lepe delati. Pravijo namreč, da jim je »vera zasebna stvar«. To hoče reči: Če kdo veruje ali ne veruje, to nas nič ne briga, to je njegova stvar. Država pa vere in cerkve ne sme nič podpirati, po državnih šolah se veronauk ne sme učiti in ne sme nobenega krščanskega znamenja (križa) biti; če hoče kdo v svoji kamrici moliti, tega mu ne branim, ker — vera je zasebna stvar.

»Vera je zasebna stvar.« Že ta stavek in nauk je popolnoma napačen. Če je vera resnica — če je Bog, če je duša, če

je večnost, če so nebesa in pekel — potem to ni več zasebna stvar, stvar, ki drugih ljudi nič ne briga, marveč je stvar, ki nas briga prav zelo, briga tudi, kako drugi žive, ker moramo želeti in delati na to, da tudi druge obvarujemo večne nesreče.

Torej trditev: vera je zasebna stvar — ki jo socijalisti zavoljo lepšega večkrat ponavljajo — ta trditev je popolnoma napačna, škodljiva, pogubna. Pa ko bi se vsaj tega v resnici držali! Ko bi vero res v miru pustili! Toda pri vsem tem, da glede vere slabo uče, še veliko slabše ravnaajo in živé. Medtem ko govore, da je vera zasebna stvar, vero naravnost mrzijo, črtijo, sovražijo, zaničujejo in preganjajo. To seveda tisti, ki so socijalisti ali komunisti po duhu in po srcu.

Nočemo trditi, da nimajo ti ljudje v nobenem oziru prav. Marsikaj trdijo in zahtevajo, kar je bolj ali manj upravičeno. Koliko so njih zahteve upravičene in izvršljive, v to se tukaj ne moremo natančno spuščati. A o tem bi se z njimi dalo govoriti. Zaradi česar se pa noben pošten kristjan s temi ljudmi ne sme pajdašiti, to je njih besno sovrašstvo do vere. Kakor da bi bila vera glavni in edini zadržek zemeljske sreče!

. . .

Tale reč je bila ravno do tukajle spisana, ko se je — v soboto 24. aprila, sv. Jurja dan — zgodil v Ljubljani grozni dogodek, da je bilo ustreljenih več komunistov-upornikov.

Pri tej priliki jo je tudi ta, ki tole piše, prav pošteno po glavi dobil. To bodi omenjeno samo zato, da ne bo kdo mislil, da je tole morda pisano iz kake maščevalnosti. Kaj šel! Prav najmanjše jezice ni bilo zavoljo tega. Ko bi me bili pobili do mrtvega, bogme, ne bil bi si štel tega v nesrečo, ampak nasprotno!... Pa Bog me ni spoznal za vrednega tolike sreče.

A ta dan smo videli, — ko bi ne bili tega že prej vedeli — kako so ti ubogi

ljudje zapeljani, zaslepljeni, strastni, podivjani. Kako besno sovražijo vse, kar je božjega in cerkvenega! Videli pa tudi, kako veliko je že število teh zapeljančev...

Saj pravimo: ne trdimo, da nimajo marsikaj prav. Že pred vojsko je bila razlika med bogatini in reveži prevelika. Zakaj bi nekateri sedeli na kupih denarja, drugi pa bi ne imeli najpotrebnejšega za življenje? Bog je dal zemeljske dari, da bi jih vsi ljudje uživali.

Seveda vsi ljudje ne bodo nikoli enaki. V naravi sploh opazamo velikanske razlike. Narava ljubi veliko spremembe in razlik. Različno je vnanje lice zemlje po različnih krajih. Tu veliko gorovje, da se ne vidi nikamor drugam kakor v nebo, tam prostrane ravnine, da ljudje hriba še ne poznajo ne; ponekod silno rodovitna zemlja (v Banatu), drugod preobilno skalovje (na Krasu) in zopet drugod močvirja in puščave. Velika razlika je tudi v podnebjju. Na obeh koncih zemlje, na severnem in južnem tečaju večer sreg in led, ob zemeljskem pasu vročina, ki jo je komaj mogoče prestati. — Ravnotako različni so pa tudi ljudje. Različni so po velikosti in barvi telesni: beli, rumeni, rdeči, črni. Različni po jeziku, po značaju, po lastnostih in navadah. Različni po pridnosti oziroma lenobi, po varčnosti in zapravljivosti, po resnobi in lahkomišelnosti. Teh in podobnih razlik ne bo odpravila nobena država in nobena postava. Vse ljudi hoteti siloma pod eno mero spraviti, se pravi vse čevlje delati po enem kopitu in te čevlje hoteti nategniti na vsako nogo. Kje pa je potem tista svoboda, o kateri socialisti toliko govorijo? Da bi se reklo, kakor hočejo komunisti: vsak slehern človek bo imel na mesec toliko in toliko, recimo 3000 K dohodka, in na koncu leta mu sme ostati recimo 10.000, nobenega vinarja več, vse drugo, kar si kdo prihrani, gre v skupno blagajno, ali pa celo: nobenemu ne sme nič ostati; vse, kar kdo prihrani, mora oddati državi — to nikdar ne bo šlo. To morejo zahtevati samo

sanjači; ljudje, ki frčé po zraku, ne pa hodijo po zemlji; ljudje, ki človeške narave ne poznajo in ž njo ne računajo. Na papirju in v besedah se dajo delati taki načrti, v živem življenju so pa neizpeljivi.

Taka enakost ne bo nikdar mogoča. Razlika v premoženju bo vedno ostala, kakor je sploh pri ljudeh razlika v vsem.

Toda ta razlika je sedaj nad vso mero prevelika. Že pred vojsko je bilo tako. Med vojsko in po vojski se je pa razlika še neizmerno povečala. Nekateri sede na milijonih in ne vedo, kaj ž njimi početi, drugi stradajo najpotrebnejšega. Ta velikanska razlika pa vzbuja pri revnih nevoljo, nevošljivost, sovraštvo.

Toda kaj ima vse to z vero opraviti? Ali mar vera zagovarja razkošno življenje nekaterih, zagovarja krivico in oderuštvo? Ali se evangelijski ne izreka dosti trdo o bogatinih? »Resnično, povem vam, da bo bogatin težko šel v nebeško kraljestvo. In zopet vam rečem: Lažje je kameli iti skozi šivankino uho kakor bogatinu v nebesa.« (Mat. 19, 23, 24.) »Gorje pa vam, bogatini, ki imate svoje svetno veselje! Gorje vam, ki ste siti, ker boste stradali! Gorje vam, ki se zdaj smejate, ker boste žalovali in jokali!« (Luka, 6, 24—26.)

Tako grozi Kristus bogatinom. Na kak način torej je ravno krščanska vera kriva na eni strani prevelikega bogastva, na drugi strani prevelike revščine? Socialdemokratje pa nobene reči bolj ne sovražijo kakor vere in cerkve. In to je največje hudodelstvo teh ljudi: Ubogim delavcem obetajo nebesa na svetu, ki jim jih nikoli dati ne morejo; vzamejo jim pa vero in jih s tem pripravijo ob nebesa na onem svetu. Nesramno bogokletno govoré: Mi hočemo raj na zemlji; nebesa prepuščamo angelcem in vrbcem!

Pomislite, v kako nesrečo zapeljujejo ti »odrešeniki« naše ljudstvo! Nebesa na tem svetu, ki jih ni in jih ne bo, jim ne bodo dali, a nebesa prava, na onem svetu, jim bodo vzeli. Resnično: ako slepec slep-

ca vodi, oba v jamo padeta. Ta jama je večno pogubljenje, v katero bodo pahnili slepivci sebe in zaslepljenje.

Iz tega vidimo, da je socijalna demokracija prava kuga za našo vero ljudstvo. In ta kuga se širi vedno bolj, vedno dalje naokoli. Kamor ta kuga pride, pomori in posmodi vse versko življenje. Socijaldemokrat ne potrebuje več nobenega Boga, nobene cerkve, nobene molitve; duhovna pa že celo ne, tega sovraži kakor gada, ki ga je treba ubiti; pa sam ne ve, zakaj. — Samo jesti, piti, plesati, življenje uživati, to je vzor socijaldemokratov. To so njih nebesa. Skratka! Socijalna demokracija ljudi poživini. Človek je sploh po njih naukih le bolj razvita žival. In če človek nima nobenih višjih vzorov in ciljev kakor streči telesu, potem ga res ne loči mnogo od živali. »Človek, ko je bil v časti — pravi sv. pismo — tega ni razumel. Prisposobil se je neumnim živalim in postal njim enak.« — Najhujše so pa ženske. Ženska je po svoji naravi bolj nežna in blaga od moškega; če se pa pokvari, daleč presega moškega v hudobiji in grdobiji. Videli smo jih ta dan, 24. aprila, v njih besnosti. Prve, ki so se zagnale v duhovna, so bile ženske.

Zato, ker so tako surovi, so pa socijalni demokratje tudi nasproti drugim delavcem, ki niso njih mišljenja, tako nasilni. In v tem tiči druga njih grda hinavščina. O svobodi vedno govore, a nobene svobode drugim ne pusté. Vse se jim mora podati in ukloniti; če ne, pa hočejo s silo streti. Delavcem, ki se jim nočejo pridružiti, branijo delati, jih mečejo iz tovarn ali napravijo štrajk, ako gospodar sam takih ne odslovi. Pošteni krščanski ljudje imajo pod temi suroveži veliko trpeti. Nekateri teh naših dobrih ljudi se jim dobro po robu postavljajo; drugi pa so preboječi in se jim — podajajo. Zato se pa ta kuga tako širi. Česar ne morejo doseči zlepa, to si skušajo ukloniti zgrda. Nekatere izmed naših pa zapelje tudi grda lakomnost, da se jim pridružijo. Tista nebesa, ki jih socijaldemokratje obetajo,

jim diše in dobijo po njih skomine. Zato pa slišimo zadnje čase iz raznih krajev sramotna poročila, da se je celo kaka deklica iz Marijine družbe ali kaka oseba iz tretjega reda vpisala med demokrate. Da se to v Marijini družbi in tretjem redu ne more trpeti, o tem seveda ni vredno besedi zgubljati. Največkrat je seveda to vzrok, ker drugače nima miru; a tudi iz tega vzroka se to ne more dovoliti!

Ločiti je torej treba take, ki so s srcem in duhom socijaldemokratje in pa take, ki so le po vnanje pri njih zapisani, zaradi sile ali dobička, duha pa so še krščanskega. Ti še niso hudobcu zapisani z dušo; navarnost pa je tudi zanje, da jih peklenška sila potegne za seboj. Čimprej morejo, naj se taki iztrgajo iz mreže socijalne demokracije. Postavite se povsod na lastne noge, osnujte svoja društva, blagajne, konsume in kar je še takega potrebno! Vsa dežela se mora prepresti s krščanskimi organizacijami, da vsak povsod dobi začetje in pomoč, ki je potrebuje!

Doslej so ti preroki pridigovali le delavcem. Po tovarnah, po železnicah, po delavnicah in rudokopih so oznanjevali svoj evangelij in ponujali svoja nebesa. Zdaj po vojski so se pa vrgli tudi na kmete. Tudi kmečke delavce, blapce, gostače in bajtarje hočejo osrečiti s svojimi nebesi. Zato jih šuntajo zoper kmete in gospodarje. Na ta način bodo zanesli sovraštvo v vsako vas, in pokvarili naše ljudstvo tako, da ga ne bo več spoznati.

Za kmečke delavce izdajajo časopis »Ljudski glas«, za tovarniške delavce tednik »Delavec«, za vse skupaj pa dnevnik »Naprej«. Razen tega imajo še druge liste in knjižice, katere z veliko gorečnostjo širijo okoli. Sploh delajo za svojo stvar s tako vnemo, neugnanostjo in požrtvovalnostjo, da bi bilo te gibčnosti in gorečnosti vsaj nekoliko privoščiti našim krščanskim ljudem. Zato se pa njih »evangelij« tudi hitro širi naokoli.

Iz tega je razvidno, da je ta reč velika, posebno velika nevarnost za vero našega ljudstva. Socijalna demokracija je smrt verskega življenja. Gorje bo, če se razpase med našim ljudstvom še bolj!

Kaj torej storiti, da se ubranimo preceče nevarnosti?

1. Mi moramo te zapeljance ne zaničevati, ampak milovati, globoko milovati. To so res vsega milovanja vredni reveži. Če človek zgubi vero, če nima na zemlji nobenega višjega cilja, je na slabšem kot živina. A te velike nesreče si večinoma niso sami krivi. Slaba družba jih je pokvarila. Če bi mi zašli v tako družbo, če bi živeli v takih okoliščinah, bi bili morda ravno taki.

2. Če pa rečemo: ne zaničevati, ampak milovati jih, pa nikakor ni rečeno, da se jim podajmo. Nasprotno: Z vsa odločnostjo se jim moramo porobu postaviti! Kateri ste sami med njimi, se jim ne smete podati, ne iz prijaznosti, ne iz strahu, ne iz dobičkaželjnosti! Vsi, kar vas je skupaj poštenih, se združite in zahtevajte na ves glas zase prostost! Nevedne poučujte, boječe osrčujte, omahljivce skušajte zase pridobiti! Ne ustrašite se nobenega pritiska in nobenih groženj! Krepko skupaj držite vsi, nobenega ne sme manjkati, nobeden se ne sme odtegovati in se izgovarjati, da se za nič ne briga, da se ne mara prepirati, zameriti itd. Če boste vsi skupaj dobro držali in se nasprotnikom krepko postavili, boste zmagali. Socijalisti vas plašijo in vam silo delajo, dokler vidijo, da se jih bojite; če pa bodo videli, da vas ni strah pred njimi, vam bodo dali mir.

Dekleta v celjski tovarni so imele veliko prestati pred socijalisti. Pa se niso dale oplašiti, obrnile so se na krščanskega advokata in izvajale so svojo pravico, četudi šele pred sodnijo in zdaj imajo lepo mir. Na koncu tega spisa prinašamo njih zahvalo — drugim, ki morda nimajo tolike poguma, v spodbudo. Posnemajte jih povsod in vsil!

3. Socijalističnih časnikov in spisov ne berite! Ne dajte si jih vsiliti od nikogar! Če se nočete zastrupiti, ne primite strupa v roke! Odsvetujte in odgovarjajte jih tudi drugim! Kjerkoli morete, jih zabranjujte in odstranjujte!

4. Povsod, kjer vas je več skupaj, ustanovite podružnico »Jugoslovanske strokovne zveze« in vpišite se pri nji! To je organizacija, ki sprejema v svoje okrilje delavce vsake vrste ali stroke, skrbi za njih varstvo in jim nudi v potrebi pomoč. Posamezni delavci pa, ki nimajo doma take organizacije, se lahko vpišejo pri kaki bližnji podružnici ali pa pri osrednjem društvu v Ljubljani. Ustanovite tudi povsod svoje konsume in druge potrebne naprave!

5. Pa ne samo delavci, vsi se morate za to brigati in zanimati. Tovarn bo pri nas vedno več. In če ne ti, bodo pa morda tvoji otroci, ali otrok otroci, bratje in sestre ali drugi sorodniki, zašli med take ljudi in postali njim enaki: brezverni in podivjani. Nekateri teh nesrečnih fantov in mož, ki so bili v Ljubljani ustreljeni, so bili sinovi dobrih krščanskih staršev. Kolika žalost zanje! Koliko fantov gre k železnici, in tam je večinoma vse demokratsko! Kolika nevarnost zanje, da se popolnoma zgube! Sicer pa, kakor rečeno, kuga silj že na kmete. In vsi, ki nam je kaj za vero, se moramo z vsemi močmi upreti, da ne preplavi naše domovine in nam ne okuži ljudstva.

6. Ni pa dosti, da se samo socijalne demokracije ali komunizma branimo, marveč družabne razmere se morajo res tako preurediti, da se vsem upravičenim zahtevam ugodj. Saj pravimo, da imajo v nekaterih rečeh prav. In mi bi ne imeli proti njim nič ali vsaj ne veliko, četudi se v gospodarskih zadevah z njimi popolnoma ne strinjamo, ko bi nam vero v miru pustili in ljudstva tako grozno ne kvarili. Da naj se premoženje bolj izravna, to je povsem upravičena zahteva. Ali naj je to prav, če nekaj ljudi sedi na milijonih

in ne ve kam z denarjem, milijoni ljudi pa stradajo najpotrebnejšega? Ali naj je prav, da ima graščak daleč naokoli najlepše polje in gozdove, v vasi zraven gradu pa mnogi nimajo toliko, da bi eno kravico redili? Ta kričeča razlika se mora izravnati. In sicer čimprej izravnati in kar najbolj pravično mogoče!

Kar nas je krščanskih ljudi, se moramo upreti z vsemi silami, da se ta povodenj zajezi, da se ta kuga ne širi dalje! Dosti, preveč, veliko preveč nam jih je že okužila. Povsod med delavstvom naj se širi krščanska zavest in krščanski pogum. Imejte v spominu vsi in kličite v spomin drugim: »Kaj pomaga človeku, če cel svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi! In pa pogum! Ne dajte se ustrašiti in preplašiti od socialnodemokratskih nasilnežev! Tudi če imate kaj trpeti od njih, ne in ne! In tudi če bi vas imeli ubiti, ne! Imejte pred očmi besede Gospodove: »Ne bojte se tistih, ki telo umore, duše pa ne morejo umoriti; ampak tistega se bojte, ki more dušo in telo večno pogubiti!« Blagor vam, če morete za dobro stvar kaj trpeti! Večje časti ni, kakor trpeti za Kristusa. »Blagor vam, kadar vas bodo kleli, preganjali in vse hudo zoper vas govorili zavoljo mene, veselite se in od veselja poskakujte, kajti obilno je vaše plačilo v nebesih.« — Da bomo morali na svetu od hudobnežev trpeti, to nam je vse naprej napovedano. Zato se temu nikar ne čudimo, ampak na to lepo pripravljeni bodimo! »Vsi, kateri hočejo v Kristusu Jezusu pobožno živeti, bodo preganjanje trpeli,« nam je napovedal sv. Pevel. Da pa v tem preganjanju ne omagamo, zato nam je pa tudi napovedano, kakšen bo konec vsega tega! »Na svetu boste imeli bridkost, ali zaupajte, jaz sem svet premagal! Vi boste žalovali, svet pa se bo veselil, ali vaša žalost se bo v veselje spremenila.«

Ljudje božji in krščanski, obrnite hrbet krivim prerokom! Nastopite povsod složno, odločno in neustrašeno proti največji nevarnosti, ki preti naši veri!

— :: —

Ko je bilo tole že spisano, nam je prišlo na uho, kakšne so razmere v ljubljanski tobačni tovarni. Te razmere nam kažejo, kako se ta kuga širi. Tam je bilo pred leti po zaslugi rajnega dr. Kreka delavstvo — bilo jih je takrat nad 2000 — vse krščanskega mišljenja. Tudi danes bi imeli verni ljudje še vedno večino, — ko bi skupaj držali! Toda kaj slišimo? Dočim so socialisti vedno bolj predrzni in drže skupaj kot veriga, so naši vedno bolj needini, odjenljivi, popustljivi in še kaj hujšega. In kdo dela skazo? Baje ravno nekaj takoimenovanih pobožnih žensk, tudi udov tretjega reda in Marijinih družb. Ali je mogoče kaj takega?! Ne bili bi verjeli, da so verni ljudje tako nezavedni, da, celo izdajalski! Ker znajo nasprotniki bolj sladko govoriti ali bolj kričati, ker obetajo večje dobičke, zato jim te pobožnice podajajo roko, izdajajo sveto stvar, prodajajo Kristusa za trideset srebrnikov. Sramota!

Pozivljamo krščansko delavstvo tobačne tovarne kakor tudi vseh drugih tovarn: Proč od socialdemokratov! Ne poslušajte jih, ne hodite na njih shode, ne imejte že njimi ničesar opraviti, razen kar morate! Nasprotno pa med seboj dobro skupaj držite! Kadar ima krščansko delavstvo svoj shod, pridite zraven vsi in vse! Poganjajte se za svoje pravice in izboljšanje pod praporom krščanstva! Kar oni dosežejo, dosežete lahko tudi vi, če boste edini. — Kdor bi pa po vsem tem še edinost kršil, se pajdašil s sovražniki krščanskega imena, kakor so socialisti in komunisti, pa je v kaki cerkveni družbi, takega izženite z bičem in tretjega reda in Marijine družbe, da ne bo dalje oskrunjal svetišča!

Tudi ta članek bi bilo morda dobro ponatisniti v posebni knjižici, ki bi se lahko delila tistim, ki so tega pouka potrebni. To se bo zgodilo, ako se oglasite in pišete, da si želite take knjižice.

• • •

Zahvala.

Dečkleta celjske tovarne (Marijine družabnice) se zahvaljujejo Božjemu Srcu, Mariji Devici, Kraljici src, in sv. Jožefu za pomoč proti socijalističnemu nasilju. Za-

hvaljujejo se za krščanskega zagovornika pri sodniji, za sedanji lep mir med strankami v tovarni in še za ustanovitev strokovne zveze med tamošnjim delavstvom.

Sveta pogodba z Bogom.

Nekaj lepega za pobožne duše.

Dober namen pri vseh vaših delih se vam večkrat priporoča in imate tudi navado vsak dan ga obujati. Dober namen je najlažje sredstvo, naša dela in vse naše življenje posvetiti ter iz vsega, kar počnemo, kovati kapital za večnost. — Toda ni vsak dober namen enako dober. Tukaj vam podajemo način, kako obuditi kar najbolj mogoče dober namen. Tu so združeni vsi dobri nameni in pomnoženi kar največkrat mogoče. Vsak, kdor želi svoje življenje kolikor mogoče dobro porabiti, bo z veseljem napravil enkrat za vselej, pa pozneje tudi večkrat ponovil, sledečo sveto pogodbo z Bogom:

Preljubznivi Bog, ki si rekel, da je treba vedno moliti in ne nehati, ti, ki poznaš našo slabost, veš, da ne moremo neprenehoma ustno moliti in nate misliti, zato napravim s teboj sledečo sveto pogodbo, ki naj velja enkrat za vselej:

Kolikorkrat bom dal kako znamenje življenja od sebe: kolikorkrat mi bo srce udarilo, kolikorkrat bom dihnil, kolikorkrat mignil z roko ali nogo, kolikorkrat trenil z očesom, tolikokrat želim, da bodi hvaljen in slavljen od vseh stvari.

Tolikokrat se združim z vsemi angeli in svetniki v nebesih, z vsemi pobožnimi dušami na svetu in z vsemi stvarmi, ki si jih ustvaril sebi v čast in te neprenehoma hvalijo in proslavljajo. Vse moje življenje bodi neprenehovan slavospjev: Svet, svet, svet si, Gospod, Bog vojnih trum!

Tolikokrat izrekam svoje veselje nad tem, da si neskončno popoln, svet, moder, pravičen, dober in usmiljen ter tako moččen, da vsi tebe potrebujemo, ti pa nikogar.

Tolikokrat hvalim in odobravam vsa dobra dela, ki so bila in bodo storjena iz ljubezni do tebe na vsem svetu do konca časov; vrh tega pa tudi vsa dobra dela, ki bi jih mogli — na najpopolnejši način — storiti vsi oni, katere si ustvaril ali bi jih mogel ustvariti.

Tolikokrat se veselim vsega dobrega, kar so storili: moj Gospod Jezus, blažena Devica Marija, očaki, preroki, apostoli, mučenci, spoznavavci, vsi svetniki in svetnice. Enako se veselim ljubezni, s katero so te ljubili, te ljubijo in te bodo ljubili vso večnost z vsemi angeli vred.

Tolikokrat obžalujem in obsojam vse grehe, ki so bili kdaj storjeni od začetka sveta in bodo storjeni do konca. O, da bi ti, neskončna dobrota, namesto teh grehov izkazovali vsi ljudje neizmerno čiščenje!

Tolikokrat iz srca odpustim vsem, ki so me kdaj žalili ali me še bodo. Za vsako meni prizadejano razžaljenje te prosim, Gospod, jim podeli kako posebno dobroto in končno srečno smrt, kakor jo želim sam sebi. — Enako pa povrni vsem vsako dobroto, ki so jo meni storili, in popravi vsakemu vso škodo in razžaljenje, ki sem ga jaz zakrivil!

Tolikokrat pozdravljam in molim Jezusa v vseh tabernakeljih sveta in se združim z vsemi angeli, ki ga tam molijo.

Tolikokrat se združim z vsemi svetimi mašami, ki so se in se bodo darovale kdaj na svetu, posebej še onimi,

ki se darujejo danes. Na vseh oltarjih sveta darujem tvojega Sina, nad katerim imaš svoje popolno veselje, tebi v čast, v spravo za naše grehe in zveličanje vseh od njega odkupljenih duš.

Tolikokrat te prosim milosti vsem grešnikom, dušam v vica h in umirajočim, posebno tistim, ki imajo danes umreti. Nakloni jim svoje veliko usmiljenje, prihiti jim s svojo milostjo na pomoč in stori, da se zveličajo vsi ljudje.

Tolikokrat se darujem in izročim tvoji sveti volji, da storiš z menoj, kakor s svojo popolno lastnino, kar ti je drago. Vse kar mi pošleš ali dopustiš ti, dobro ali hudo, sprejem od tebe z enako vdanostjo.

Nazadnje darujem tvojemu božjemu Veličanstvu, karkoli ti morem dobrega darovati; posebno pa življenje, trpljenje in smrt tvojega Sina Jezusa Kristusa in vso blaženost, katero imaš ti sam v sebi. Vse to v zahvalo za ljubezen, s katero si me od vekomaj ljubil,

in za dobrote, katere sem prejel od tebe. Enako pa tudi za dobrote in darove, s katerimi si obdaril angele in svetnike, preblazeno Devico in Jezusovo človeško naravo, kakor tudi za dobrote, podeljene onim, ki se ti niso nikdar zahvalili.

To darovanje tolikokrat ponovim in potrdim, kolikorkrat bom dal kako znamenje življenja od sebe in tolikokrat, kolikor je ali bi moglo biti vseh stvari na svetu ali kolikorkrat je mogoče ta moj namen v mislih ponoviti. Vse to pa iz čiste ljubezni do tebe, v priznanje tvojega neizmernega Veličanstva, iz najsvetejših in najpopolnejših nagibov, ki jih morem meti. Tebi bodi neizmerna čast, hvala in ljubezen vekomaj!

Dasi velja to darovanje enkrat za vselej, vendar je dobro, če se ta dobri namen večkrat ponovi. Zato se bo ta »pogodba« dala natisniti na poseben list, da se ložje v roke vzame in rabi. Zelo priporočati je tudi, da se da to darovanje v roke bolnikom, ki si na ta način z lahkoto pred smrtjo pridobé še veliko zasluženja in pomnože svojo srečo nebeško.

K Mariji!

Marija, moja ljuba mati,
ves svet je zopet tvoj;
po širni zemlji solnčni majnik
oltar postavlja svoj.

Vsa srca polni pesem ena,
narava vsa pozdrav je vroč,
slavilne himne poje jutro,
blesteči dan in temna noč.

V zelenih vazah šopki beli
zamaknjeno strme;
iz pestrih čaš vonjave sladke
pred tvoj oltar kipe.

Kako si lepa v majskem cvetju,
Marija, moje duše vzor, —
in vendar ob lepoti tvoji
še' više hrepenim navzgor.

Odprite skoraj se nebesa,
Marijo mi pokaži raj,
pred njo bi rada pokleknila
tam, kjer je večnovečni mai!

M. Elizabeta.

Zlobežnost.

(Šola krščanske popolnosti. — 2. tečaj.)

Kaj pa je to? Ali si že slišal katerikrat to besedo? Bržkone nikoli, ker jo je vsaj v tem pomenu, kakor ti jo bom danes razložil, skoval čisto nanovo pisatelj teh vrst. Tista struna našega srca je, četrta izmed enajstih, ki jim pravimo čustva, ki beži pred zlom (hudim, slabim). Bog nam jo je napel na srce zato, da bi bežali edino le pred pravim zlom, nikdar pa ne pred navideznim, za katerim se skrivajo često dobrine nebeške vrednosti. Taka bi morala biti ta struna našega srca: kakšna pa je vsled žalostnih posledic izvirnega greha v resnici? Taka, da nam pred pravim zlom kar noče zabrneti, pred navideznim zlom pa se pogosto tako razburi, brenči, cvili, vpije, in dela tak šunder v »hišici sirotici«, ki ji pravimo srce, da grmečega Boga ni moči slišati. Ali dasi ti je ta struna morebiti neznana, — kakšne lepe reči se dajo nanjo delati! Poslušaj!

1. Greh premami zastrupljeni okus človeškega srca vedno z neko navidezno dobrino, ki nam jo ponuja; le malo premisli, kaj obeta človeku lakomnost, nečistost, maščevalnost itd., pa se o tem popolnoma lahko prepričaš. Toda pozor! Za to pocukrano zunanostjo preži nate strup iz pekla, greh, z brezmejnimi zlomi. Če ti noče zapeti ob tej nevarnosti struna zlobežnosti, ker je počutno srce preveč omamljeno od te zunanje, tako vsiljivo ponujajoče se dobrine, vzgajaj jo, uri jo, da ti zapoje. In kako si jo vzgajaj? Tako, da boš pogosto z razumom premišljeval o teh stvareh. Čimbolj boš o tem skritem zlu prepričan v duši, tem bolj bo ta zamrza do tolikega zla prehajala tudi v tvoje srce, tembolj ti bo donela struna zlobežnosti pred pravim zlom. In tako pridemo zopet in zopet na staro resnico: Za uglašenje srčnih strun je neizogibno potrebna — premišljevalna molitev. Kajne — kako jasna je ta resnica!

2. Ali ne samo pred grehom, pa naj te še tako vabi, bežati moraš tudi pred ne-

varnostjo v greh. »Saj ples ni nič hudega,« ti bo donelo od vseh strani, ti bo donelo iz tvojega srca, ti bo donel na uho tvojega srca neki čuden glas, ki bi ga pa spretno uho takoj spoznalo, da je to glas prav iz pekla! In vendar, koliko pogaženih lilij — vsled plesa, koliko strašne mrtve dušne zime glede krščanskega življenja — vsled plesa, koliko strupene slane na cvetje popolnosti — vsled plesa!

»Saj ne mislim nič hudega, če sem s tem, če sem s to prijazen, prijazna, če se kje na skrivnem kaj malo pogoriva! Saj je tako priden, saj je tako poštena!« — O zaslepljena stvar, edina tvoja rešitev je v begu! Mogoče, da res ne misliš nič hudega, ali eden je, ki misli hudo — za vaju oba — hudič!

»Saj ni nič hudega, če sem pri sokolih; saj so »fest« fantje, in nobeden mi še ni nič protiverskega rekel.« Prav, ali na njih praporu se bere: Svobodomiselstvo, to je: »Nič ne poslušaj duhovnikov, kaj boš hodil k pridigam, čemu k maši, čemu kakšnim procesijam?« — In prej ali slej, ne da bi se zavedal, kdaj, boš prepojen, prepojena z versko brezbriznostjo, s protiverskim duhom. Kdor za smolo prime, se osmoli. In če v prav ugodnem slučaju tudi ne, ali te ni nič strah, biti vojak v vrstah, ki se boré proti Kristusu?

»Saj so s a m o s t o j n i tudi dobri kristjani! Sami pravijo, da niso proti veri; zakaj nam branite mednje?« — Da, dobri kristjani, z rožnim yencem rožljajo, pobožne križe delajo, če zazvoni pri njih shodih angelovo češčenje, še angelgospodov ti molijo, — samo ena napakica kazi njih »lepo«, »krščansko« dušo: da bi duhovnike raje danes ko jutri utopili v žlici vode, te »fantične norce«, te »zbesnele kaplane«.

O brljava, kratkovidna réva, ali ne veš čisto nič pomena svetopisemskih besedi: »Udaril bom pastirja in razkropile se bodo ovce?« Kako dobro razumejo te besede naši ljubi samostojni! Ali še danes ne vidiš,

da so ti ljudje le oprode protiverskega liberalizma? Ali te ni strah, služiti za vojaka »gmajnarja« v vrstah, ki se boré proti Kristusu?

»Pa kaj vlačite sokole in samostojne v šolo krščanske popolnosti?« — Bodi uverjen: če ne bi imeli ti ljudje tudi verskega programa, oziroma protiverskega stališča, še z mezincem se jih ne bi doteknili. Če se jih pa, pa naj to sami sebi pripišejo in svojemu boju proti podlagi krščanske popolnosti, proti veri.

III. Struna zlobežnosti naj ti pa tudi ne zadoni takoj pred vsako zoprno in odurno zunanostjo. Kakor se skriva često za vablivo zunanostjo strup in zlo, istotako te čaka često pred navidezno odbijalno in raskavo zunanostjo milost, blagoslov, krepost, bogat zaklad pravih in večnih dobrin.

Ni je kreposti brez boja zoper počutnost, zoper to ali ono neredno nagnjenje našega srca. Vsaka krepost je kakor oreh: najprej grenka oblakovina, potem trda lupina, potem šele sladko jedro. In tega boja se ustraši naše počutno srce, se ga boji naše »precartano« telo, in kakor pred velikim zlom zadrhti proti njemu v glasnih zvokih struna zlobežnosti. Torej beg počutnega srca pred navideznim zlom! Ker pa si pameten človek in ker si kristjan, moraš z močno roko ustaviti to turško muziko, ki ti jo dela struna zlobežnosti. Pokaži svojemu srcu na sladke sadove tega boja, ne daj se voditi srcu ampak preudarni pameti: le tako postaneš dober godec na struno zlobežnosti.

Našemu času je prav očitno vtisnjen ta-le pečat: Ne ugnana žeja po uživanju in beg pred dolžnostjo. In zakaj se struna zlobežnosti tako razburi ob dolžnosti? Zato, ker ima vršenje dolžnosti raskavo zunanost. In vendar, kako naj obstane družba, družina, brez vršenja dolžno-

sti? In vendar imaš ti, dragi bogoljub, ravno v vršenju dolžnosti eno največjih sredstev za pridobitev prave popolnosti. Koliko dela za popolnost vršiš, če izpolnjuješ svoje dolžnosti vztrajno in z dobrim, čistim namenom, zlasti z namenom: »Ker je tako tvoja volja, o ljubi Bog — iz ljubezni do tebe!« Vsa ta vsakdanja dela, ki ti jih nalaga tvoj stan in ki jih tako-le dobro in s pravim namenom opravljaš, niso nič drugega kakor samo zlato zrnje, kakor sami čisti prosojni demanti, rdeči rubini, zeleni smaragdi, vinsko rumeni berili, vijoličasti ametisti, in nevem kakšni dragulji še, iz katerih si Sv. Duh gradi svoj tempelj v tvojem srcu. Torej proč z brljavo zlobežnostjo! Ne beži pred navideznim zlom, za katerim je nakopičenega toliko trajnega in neminljivega bogastval

In čemu tako bežati pred raznolikim trpljenjem? Zakaj tako potrti, če nas Bog »poljubi«, kakor pravijo naši dragi Primorci, če zadene koga križ in trpljenje? Ali se ne zavedaš, kaj je prišlo s križa vrh Kalvarije? Odrešenje sveta! In kaj pride iz tvojega križa? Če le ni samo križ, marveč je pribit nanj tudi Kristus, to je, če le nosiš svoj križ v milosti božji, vdan v božjo voljo in združen s trpečim Jezusom, — potem prinese križ popolno odrešenje tvoje duše, križ ti jo bo očistil, okrasil z nebeško lepoto, obogatil z vekotrajnimi vrednotami, križ te pripelje najsigurneje do popolnosti in do svetih nebes. Po pravici imenuje »Hoja za Kristusom« življenje v križih in težavah — kraljévo pot. In tako zelo so se bile junaške duše zaverovale v nebeške sadove trpljenja, da so jim vreli iz srca vzkliki: »Trpeti, ali pa umreti,« in drugi še bolj junaški vzklik: »Ne umreti, ampak trpeti!« Toda, to je že višek popolnosti, tako vzklikajo le mojstri na struni zlobežnosti.

Dr. Ant. Zdešar, C. M.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jožef Volc.)

III. Stari ljudje v družini.

I seveda, to gre skupaj, starina in mladina, kakor staro deblo in bršljan ob njem. Deblo je okrašeno in še bolj častitljivo, bršljan se pa redi ob debelu in dviga k solncu. Če se pa tako deblo zruši, je pa tudi bršljan revež.

Stari ljudje so nasploh dobri domači vzgojitelji, ker vzgajajo z ljubeznijo in potrpežljivostjo. Menimo stare očete (dede), stare matere (babice), stare tete, strice in take ostanke. Tudi otroci jih imajo radi, včasih rajši kot starše. Tudi bolj verna je starina in izkušena v vzgoji in pa čas ima. Češka pisateljica Božena Nemčeva je napisala krasno knjigo »Babička«, ki jo imamo tudi v slovenskem prevodu. Neprekosljivo lepo nam je v njej opisala blagodejno vzgojno delovanje take zlate duše, stare matere v hiši. Ne moreš se odtegniti knjigi, ko jo začneš, tako ljubeznivo govori, kako skrbljiv angelvarih je ta ženica hišni mladini. In starih dobrih duš je po naših družinah obilo, starčkov in staric. Za pouk in nadzorstvo mladini so ti ljudje zlata vredni. Dobra stara mati, pravi pregovor, je plot okoli hiše. Zlasti budi domišljijo otrokovo z lepimi pripovedmi in utrjuje deco v vernosti. Sloviti nemški pisatelj Hansjakob piše o teti Lenki: »Teta Lenka je bila svet, živ angelvarih moje mladosti, moj najboljši učitelj strahu božjega in krščanskega nauka. Po njeni smrti so prišla zame v verskem oziru slaba leta, ki niso ničesar pozidala, marveč le podirala. Vse je šlo; le enega mi svet in ljudje niso mogli vzeti, dvojne skale, ki jo je bila v meni utrdila teta Lenka: vere v Boga in ljubezni do Matere božje... Ko bi bilo v moji moči, teto Lenko bi prištel med svetnice zaradi vere, ki me je je ona naučila in jo ohranila.«

Še več pa kot z besedo, koristijo taki stari ljudje domači in drugi mladini s svojim lepim zgledom. Pri mladini imajo tudi

velik vpliv in veljavo, so mnogo med njo in mladina pri njih, pa tudi stare radi posnemajo. Mladina diši po starini. Pa, ko že več drugega ne morejo, vsaj radi molijo z mladino in za mladino, podobni staremu Mojzesu na gori, ki je dvigal roke proti nebu, ko se je njegov naslednik boril s sovražniki ljudstva.

Toda, toda —! Celo pri starih ljudeh morajo biti starši zelo previdni. Otrokov otrok — nič slabšega, pravi pregovor. Star človek je že tudi otrok. In otroci se radi igrajo. Mali s konjički in punčkami in jih končavajo, stari pa z otroci in jih tudi radi izpridijo, kakor smo že nekoč rekli. Ne mislimo, nalašč. Iz slepe ljubezni, iz slabe pameti. Starega človeka počasi vse zapusti, tudi razsodnost. Pa vzgaja tjavendan, bolj po srcu kot po umu. Srce je pa sploh slab sodnik. Le preradi prikrivajo stari ljudje pred starši napake in prestopke svojih ljubljencev, jih izgovarjajo, celo branijo in tako povzročajo neednost in prepir. Tudi radi navajajo otroke na sladkosnednost (skrivši jim dajejo sladkarije, sadje), na zapravljivost (preobkladajo jih z igračami), na ošabnost (lepotičijo jih in čez mero hvalijo) in celo na upornost. Vzgoja jim postane bolj zabava in igrača kot pa resnobna dolžnost. Končno se tudi rado zgodi, da otroke odtegujejo staršem in vzbujajo v srcu očeta in matere neko zoprno ljubosumnost, ki zna biti povod mnogim preprirom v hiši. Prepir v hiši je pa črv v vzgoji.

Naj še tole dostavimo: Včasih se zgodi, da so starši prisiljeni, dati svojo deco za nekaj časa h kakim sorodnikom, botrom, sosedom. Na primer: za časa poroda, kužnih bolezni, ob požaru itd. Pa tudi sicer sili mladina rada na kak izprehod k botrici, stričku, tetki, sošolcu ali sošolki. Naj bodo starši ob takih prilikah prav previdni. Kvečjemu: redko in za kratek čas.

V tuji hiši je otrok znabiti dobro pasen, vzgojevan pa nič. Odvadi se domačemu re-
du, delu, preobje se, prevzame, vidi in sli-
ši pa tudi marsikaj, kar bi mu bilo ostalo
doma prikrito. Piščeta so najboljše sprav-
ljena pri kokli. Lepo pravi sveti Bernard:
Kdor pusti ovce na pašo brez pastirja, ne
pase ovac, ampak volkove.

Še tole: V hišo pridejo včasih še dru-
gi stari ljudje: posli, dninarji, obrtniki, po-
potniki in tako. Otrok je brž rad pri njih,
posebno če mu znajo sladko govoriti. Ti,
oče in mati, pa imaj oči na straži! Pod sta-
ro šaro se rade skrivajo tudi kače. Saj
razumeš?

(Dalje prihodnjič.)

Svetniki novejšega časa.

Blažena Marija Magdalena Postel.

Marija Magdalena Postel je bila juna-
kinja v pravem smislu besede. Svetovna
zgodovina se more ponašati z malo ženami,
katere bi krasila toliko odločnost, odvaž-
nost in duševne vrline kakor to ženo. Ugle-
dala je luč sveta 28. novembra 1756 v Bar-
fleur, pristaniškem mestecu Normandije. Že
v nežni mladosti je izvenredno sveto ži-
vela. Ko je prejela v devetem letu svoje
starosti prvo sv. obhajilo, je napravila za-
obljubo vednega devištva z obljubo, da ho-
če živeti samo kot služabnica božja in bliž-
njega. Od tedaj je vsak dan pristopala k
mizi Gospodovi in se urila v samozataje-
vanju. Nekoč sta se pripravljala dva mla-
deniča na dvoboj. Blažena Postel, tedaj še
učenka, je pokleknila, ko je slišala o njih
grešnih namerah, s svojimi součenkami k
molitvi, da bi tako odvrnila pregreho. Na-
enkrat, ko bi se bila morala mlada nasprot-
nika ravno spoprijeti, si podasta roke v
znamenje prijateljstva. Oče enega teh dveh
mladeničev pohiti k deklici Postel, da se ji
zahvali za njeno uslišano molitev. Ta ne-
pričakovana prijateljska poravnava je po
njegovih mislih mogla priti samo od zgoraj.

V 18. letu je osnovala v svojem rojst-
venem mestu šolo za reveže. Prebila je ne
samo prosti čas podnevu marveč tudi večji
del noči v molitvi pred tabernakelnom.
Koliko kreposti in žive vere je tukaj črpala,
se je pokazalo v francoski revoluciji, ko so
duhovnike in Cerkev strašno preganjali.
Dovolila je duhovnikom v svoji hiši zavetje
in streho, skrbela je tudi, da se vse sveto
posodje in obleka pri njej shrani. V temni

noči je zbirala vernike v svoji hiši ali na
oddaljenih skrivnih mestih k službi božji.
Obiskovala je slabe, da jim vlije moči, ob-
iskovala bolnike, da jih tolaži in jim skrivaj
pripelje duhovnika. Dovolilo se ji je celo,
da je Najsvetejše prinašala bolnikom, ker
je bilo to za duhovnike smrtno nevarno.
Prihajali so k nji tudi vohuni, kateri so po-
izvedovali za duhovnike in hoteli njo samo
zapeljati k protizakonitim delom in ne-
mravnosti. Bilo je očitno čudo, da so ve-
dno šli slepo mimo kapele, katero je bilo
sicer zelo lahko opaziti. Leta in leta je bila
ta neustrašna, viteška devica čuvarica Naj-
svetejšega v Barfleurju in je skrbela za to,
da narod ni bil oropan vse verske tolažbe.

Ko se je nazadnje l. 1901. mogla obha-
jati prva očitna božja služba, je odredila
prvo sv. obhajilo za vso moško in žensko
mladino, katero je prej na skrivnem na to
pripravljala. Leta 1805. je zapustila svoj
domači kraj, ki ga ni nikdar več videla. Pri
nekem duhovniku v Cherbourgju je bila lju-
beznjivo sprejeta in podpirana ter je tako
začela vnovič svoje apostolsko delovanje
med žensko mladino. Že po dveh letih je
položila s tremi družabnicami večno re-
dovno zaobljubo. To je bil začetek društva
»Usmiljenke — šolske sestre«. Ali samo
odvažnost in zaupanje device Postel v bo-
žjo pomoč je moglo vzdržati to delo proti
vsem viharjem sledečih let. Na koncu je
bila potolažena s tem, da je pridobila za
svoje sestre nekdanji tedaj razrušeni bene-
diktinski samostan St. Sauveur-le-Vicomte.
V 82. letu je še s svojimi rokami pomagala

pri zidanju hiše božje, da se hram božji obnovi v svoji stari krasoti. Njena trdna vera, njena velika ljubezen do devišтва, njene vaje v spokornem življenju do 90. l. so bile strašne, neverjetne in težka obsodba današnjega pomehkuženega sveta. Ona stoji

pred nami kakor junakinja iz mučeniških časov.

Ko je 16. julija 1846 v Gospodu zaspala, se ni upal nikdo moliti za njo, marveč le k nji. Za blaženo je bila proglašena 17. maja 1908. leta.

Trpljenje Kristusovo, utrdi me!

»Ne morem več, preoster križ
naložil si na moje rame,
odpusti mi, če vržem proč,
pretežko je to breme zame.«

V tem hipu sam je pred menoj,
globoko strt pod križem tone,
krvav ornat, krvav obraz,
bolestno gleda izpod krone.

Šibi se božji Mučenik,
v neznosno muko se pogreza,
a roka še oklepa križ,
pretežka ni rešilna peza.

»Kam speješ ti?« polglasno de.
»Gospod, da vržem križ od sebe.«
»Ne mojega svoj križ pripni!
Sam bom ga nosil mesto tebe.

Tvoj križ in moj — primerjaj ju,
pretehtaj moje bolečine,
premeri morje mojih ran,
preštej bridkosti globočine!«

»Odpusti, božji Mučenik!
Do smrti križ naj nosim s sabo,
na Golgato naj grem s teboj,
trpim, umrjem tam naj s tabo!

Če kdaj slabosti temen hip
zasenčil moje bi življenje,
takrat, o Kristus, prosim te,
utrdi tvoje me trpljenje!«

M. Elizabeta.

Pobožnost prve sobote v mescu.

Že več časa berem v »Bogoljubu« o odpustkih prve sobote v mescu. Zdi se mi pa, da se to med ljudstvom premalo vpoštevaja; zlasti v naših M. D. Morebiti se nekateri boje, da bi s tem trpela pobožnost prvega petka. Jaz pa mislim, da dober kristjan, zlasti še dober otrok Marijin, ne bo zanemaril enega, pa tudi ne opustil drugega. Otroke Marijine pač mora boleti nečast, ki se godi Brezmadežni, kakor je bolelo njenega božjega Sina, ko je videl njeno bridkost na križevem potu. Kako naj bi mi gledali žaljenje naše nebeške Matere brezčutno? Človeka spreleti groza, ko naleti včasih na take, rekla bi zverine v človeški podobi, ki se drznejo na najgrši način sramotiti Brezmadežno Mater Božjo. Zato naj bi se bolj za-

vzele zlasti M. D., da bi dale zadoščenja Brezmadežni, še posebno prvo soboto v mescu. Naj bi se v vsaki M. D. zavzeli pridni člani ozir. članice, da hočejo poleg prvega petka, praznovati tudi prvo soboto v mescu in tako dati zadoščenja tolikemu žaljenju, ki se godi Brezmadežni. Mor-da bi se skupno molile v ta namen »Male dnevnice v čast Brezmadežni« ali kaj drugega primernega. Končno bi se lahko zapela še kaka Marijina pesmica. Gotovo bi s tem razveselili tudi božje Srce Jezusovo, ki neizmerno ljubi svojo deviško Mater. Čim bolj Te brezverni svet sramoti in zaničuje, o Brezmadežna, — tem bolj te hočemo mi, Tvoji zvesti otroci častiti in Te proslavljati!

A. K. Marijina hči.

Kje moramo še prijeti?

Grozote vojne niso prinesle izkušenj, ljudem se še ni zjasnilo. Odškodovati se hočejo za vse prestane skrbi dolge vojne dobe s tem večjim uživanjem in nasladami, ki morijo dušo in telo. Da, nenravnost ni okužila samo gospode in delavstva, okužila je tudi že večji del jedra naše inteligence — **dijaštvo**, ki je up in nada našega naroda. Zlasti na dva načina se širi nenravnost med naše dijaštvo, to je potom **pijančevanja** in **plesa**.

Včasih je dijak veljal za osebo, ki čuti v sebi močan odpor proti **pijančevanju**, takrat ko se je še splošno govorilo, da ima dijak komaj toliko denarja, da si preskrbi potrebno obleko in hrano. To je bilo seveda še v tistih zlatih časih, ko o svetovni vojni še ni bilo ne duha ne sluha. Toda s svetovno vojno se je marsikaj izpremenilo, med drugim tudi položaj študenta. Kakor se je položaj tudi pri najuglednejših stanovih silno poslabšal, tako se tudi pri dijaku pozna beda in revščina; toda v nekaterih ozirih se je pa položaj celo izboljšal. Pomanjkanje jih je prisililo, da so se bolj oprijeli poučevanja mlajših dijakov in tako jim pride koncem meseca lepa vsota skupaj. Kadar ima pa mlad, še neizkušen človek denar, že veste, kaj se navadno zgodi. Cele noči presedi s svojimi ravno takimi tovariši po gostilnah in kavarnah in popiva in fračka. Tako steče ves mesečni zaslužek v par dneh po grlu; nato je pa dijak cel mesec ob svojem, namesto da bi denar zmerno rabil in se tako pošteno preživljal. Ne pravimo, da so vsi taki; mnogo je, hvala Bogu, še dobrih; toda nekateri so res taki, da delajo nečast vsemu dijaškemu stanu. Kam smo prišli! Če je že cvet našega naroda vdan pijančevanju, je obenem s tem izrečena smrtna obsodba tudi našemu narodu. Da, celo za nas neugoden potek mirovne konference ne more zadati našemu narodu tolikega udarca, kot ga zadaje ravno ostudno pijančevanje. Že za vsakega najpriprostejšega človeka je pijančevanje silno ponižanje, pomislite, kolik ugled vzame še-

le dijaštvu! Zato dijaštvo, če imaš kaj srca za svoj narod, proč z alkoholom! In starši, bodite previdni pri svojih sinovih, ki jih pošiljate v mestne šole! Poučite se večkrat, kako obrnejo vaš težko prisluženi denar, ki jim ga dajete na pot!

Še mnogo bolj se je pa razpasla strast, ki še huje mori in ubija dijake telesno in dušno: **ples**. Dan za dnem, noč za nočjo se vrše plesne vaje, venčki, veselice in druge slične zabave, na katerih seveda tudi ne manjka plesa. S čim in kako jim pa more ples sploh koristiti? Ali morda s tem, ker še enkrat hitreje raztrgajo svoje podplate kot bi jih sicer? In čevlji stanejo par sto kron. Kadar je pa treba iti v cerkev k sv. maši, h krščanskemu nauku, pa nimajo dobrega obuvala. In zakaj potem ljudje tako tarnajo, da nimajo čevljev, da je prevelika draginja, da bi jih kupovali, da se hitro strgajo itd.? Dalje, ali si morda na plesu kaj oddahnejo, ali si pridobe kaj na zdravju, ko dihaajo zrak, ki je poln prahu in nesnage, ki se dviga od tal, dočim morajo podnevi bivati v zaduhlem stanovanju, ali v šoli? In če se kdo od zaduhle soparice razgret prehladi, da potem cele noči kašlja kot da bi bil jetičen, po mnenju takih lahkoživih ljudi, zlasti pa mladih, nerazsodnih dijakov, ni tako velike škode, če imajo malo »mačka«. Koliko dragocenega časa so izgubili, tudi ne pomislijo. V šolo prihajajo nenaspani, zdelani in prazne glave. Lahko trdimo, da sta ravno ti dve strasti, alkohol in ples, v veliki meri krivi, da toliko dijakov višjih razredov ne more izdelavati. Slednjič pa, ali ni morda škoda denarja, ki se ob takih prilikah v precejšnjih množinah brez koristi proč meče, medtem ko se drugod vedno tarnava o pomanjkanju, lakoti in ubožtvu? Ali mora dijak res ves denar, ki ga morda zasluži s poučevanjem, na tak način razmetati? Ali nima drugih potreb? Za škodo pa, ki jo povzročata pijančevanje in ples na duši, — ki je pa veliko večja kot vse druge —, za dušno škodo, za greh se pa taki lahkoživci kaj malo zmenijo. Tu se

torej vidi нравna pokvarjenost naše mladine. Res žalostna slika sedanjosti, ki nas navdaja s strahom za bodočnost. Če je sploh potrebna socialna reforma, je njena potreba tu na prvem mestu.

Starši, pobričajte se malo bolj za svoje sinove-študente! Pomislite, koliko zanjim je nastavljenih v mestu, kjer jih več ne čuva materino oko in varujejo očetove roke! Če ne pride fant v mesto dober, nepokvarjen, je zelo verjetno, da se bo tamkaj čisto spridil. Še dobri fantje zaidejo na prepovedana pota, če jih dobe slabi tovariši

v pest, kaj šele taki! Zato pa sinove v stanovanje le h krščanski družini! Zelo priporočljive so tudi dijaške Marijine družbe. Veliko dijakov se ima ravno češčenju Marijinemu zahvaliti, da niso potonili v morju greha. Poglejte večkrat k svojim sinovom in povprašajte zanje pri gospodinj in v šoli! Le če jih boste izročili skrbnim rokam v varstvo in tudi sami kar moč skrbeli zanje, jih boste obvarovali pokvarjenosti zapeljivega mesta. Alianca.

Na zelenem Stajerskem.

Poroča urednik.

(Dajle.)

Zadnjič sem napovedal, da gremo danes s Slatine v Šmarje in k lepemu šmarskemu Svetemu Roku. Šmarje (pri Jelšah) je trg ob železnici, ki vodi z Grobelnega v Rogatec. Ko smo se vozili tod mimo v Slatino, sem že povedal, da v Šmarje pridemo še nazaj.

Nekega lepega jutra sva se torej napravila z gospodom kaplanom Avšičem, — ki je tudi stanoviten abstinent — na pot v Šmarje. Vlak odhaja s Slatine ob šestih. Gospod Martinček, majhen in droben pa priden gospod, je odmaševal že doma; jaz, ki sem bolj zaspan, sem šel s sv. mašo v Šmarje. Zato sva, tja prišedši, najprej šla v cerkev, kjer sem opravil sv. mašo. Dekanijska cerkev v Šmarju, posvečena Materi božji, je stara in velja za božjo pot. Po sv. maši pa je prišlo v žagrad povelje: v župnišče na zajutrek! Ne bil bi si upal gospoda dekana nadlegovati, ko bi se ne bila že prej enkrat videla. Bilo je to leta 1912. od petdesetletnici Slomškove smrti na Ponikvi, njegovi rojstni župniji, ki je v šmarski dekaniji. Takrat so gospod dekan imeli ob udeležbi duhovščine cele dekanije slovesno črno sv. mašo — mislim, da Slomšek tiste maše ni zase potreboval, ampak jo je odstopil kakemu drugemu, bolj potrebnemu — jaz pa sem imel slavnostni govor pod tistim orehom, pod katerim je Slomšek kot učenec kaplana Pražnikarja delal javno skušnjo in dobil prvo premijo.

Ker sem zopet omenil našega ljubega Slomškega, naj povem, da sem ravno danes pred par urami srečal na cesti prijatelja-duhovnika, kateremu sem posodil zadnjič omenjeno Kosarjevo knjigo o Slomšku. Ti, pravi,

ta knjiga je skrit biser! V resnici biser, in škoda, da tako skrit! Malokateri sedanji duhovnik jo pozna. Še v semeniški knjižnici je nimajo! In vendar ne poznam knjige, ki bi bila primernejše in spodbudnejše berilo za bogoslovca, kakor je Slomškov življenjepis in sicer ta, Kosarjev, ne kak drug. Četudi je pisan nemško, no, to nemščino bomo že prenesli, saj se iz nje zrcali zlato slovensko srce. Slomšek je zaklad, iz katerega bi morali mi njegovi potomci vedno črpati. Tu imate vzor slovenskega duhovnika in rodoljuba, da ne dobite lepšega! Gospod semeniški špiritual mi je tudi rekel, da mu moram knjigo dati, da jo bodo brali v semenišču. Prav! Vsaj vsaka štiri leta enkrat bi se morala brati, da jo sliši vsak vsaj enkrat.

Torej na Slomškoví slavnosti sva se z gospodom dekanom šmarskim videla. Toda medtem, kar se nisva videla, se je pri gospodu dekanu nekaj spremenilo. Dobili so nekaj rdečega pod vratom in rdečo kapo na glavo. Saj razumete, kaj se to pravi: postali so častni kanonik. Ko sem pred nekaj leti to bral v časnikih, sem si mislil: Glej ga no gospoda, pa je zgodaj postal kanonik! Saj je še mlad! — Ta dan pa sem izvedel v svoje veliko začudenje: Gospod kanonik imajo že 70 let. Kdo bi si mislil! Lasje so res nekoliko pobarvani, a lice je še čisto mladeniško.

Po zajutreku smo ubrali pot k Sv. Roku. Spremljal naju je domači g. kaplan Munda. Hrib Sv. Roka se vzdiga takoj nad trgom oziroma nad župniščem in sicer precej strmo. Grič je visok tako, rajši malo manj kakor ljubljanski grad. Po griču so kapelice Kristu-

sovega trpljenja. O teh kapelicaх sem že enkrat poročal, ko sem pisal o križevem potu in še posebej o tem, kje na Slovenskem je postavljen križev pot pod milim nebom. A takrat sem bil nekoliko v zmoti. To niso postaje križevega pota, marveč kapelice, postavljene v čast različnim prizorom Kristusovega trpljenja. So pa največje in najlepše kapelice, kar jih je na Slovenskem. Kapelice so lepo slikane, a ne samo slikane, marveč v njih so tudi kipi, in sicer kipi, ne tako robato in tesarско izdelani, kakor se žali bog večinoma vidijo po kapelicaх in večkrat tudi po oltarjih, marveč lepo umetniško. Natančneje se ne utegnem pečati s temi umetninami. Izšla je o njih cela knjižica, spisana od gospoda knezoškofa lavantinskega. — Na koncu teh kapelice pod vrhom so svete stopnjice. Na vrhu pa cerkev sv. Roka. Ta cerkev je nekaj izrednega. Zunaj ne kaže nobene posebnosti. Zvonik ni lep; nizka, topa z deščicami krita piramida, kakršnih zvonikov je v tej okolici več, — a ko stopiš skozi vrata, ostrmiš. Videl sem že veliko lepih cerkva po svetu, a te vrste lepote nikjer. Oltarji, prižnica, stene in strop, vse prepreženo in obloženo s štukaturami, tako finimi, in okusno barvanimi, kakor bi bilo vse iz — cukra, kakor okraski na kaki torti. Cerkev je velika, kakor kaka farna cerkev srednje velike fare. Zares vredno si je ogledati to umetnino. Skoro se ne moreš nagledati te nežne lepote in težko se ločiš iz cerkve.

Seveda je cerkev tudi božjepotna in je zlasti na Veliki Šmaren in sv. Roka dan tukaj toliko romarjev, tudi s Hrvaškega, da ne morejo vsi v cerkev ampak se jim mora pridigati zunaj.

Iz cerkve smo šli obiskat najbližjega sosedo cerkvenega. Ta sosed je gospod Vreže, profesor veronauka na učiteljskišči v Mariboru. Gospoda Vrežeja poznamo od jeruzalemskega romanja. Bil je eden najbolj glasnih in najbolj zabavnih romarjev in imel je, kolikor se spominjam, najlepšo brado. Igral je veliko vlogo, ko smo se vozili mirno mimo Krete, pri volitvi in nastopu vlade kretskega guvernerja. Saj tega guvernerja menda poznate? Zdaj počiva na svojih lavorikah gori na Vranji peči, če veste, kje je ta imenitna Vranja peč. — Gospod Vreže, šmarski rojak, ima jako dober okus: Izbral si je griček sv. Roka za svoje poletensko bivališče. Zraven cerkve ima čedno hišico, v lepi cerkvi je seveda vsak dan sv. mašo. Ko smo si njegovo stanovanje pogledali, nas je peljal v svoj sadovnjak. Takega sadnega vrta pa tudi še nismo videli. Velik je tako, da se meje ne vidijo, poln sadnega drevja, ki je bilo tako polno, da je bilo vse rumeno

in rdeče in se je vse šibilo pod težo božjega blagoslova. Ko smo se najedli njegovih češpelj, nam je šel razkazovat razgled. Sv. Roka, kakor povedano, ni visok, pa se vendar vidi daleč naokoli po gričih in hribih. Ravnine tukaj ni nobene. Na severni strani se razteza široki Boč. Dalje proti vzhodu se ponovno dviga naša dobra znanka, Donačka gora. Na vzhodu se dviga hrvaško pogorje, proti jugu hribi doli do Rajhenburga, proti jugozapadu gorovje okoli Celja in v lepem vremenu tudi savinjske planine. Ne daleč proti jugovzhodu se vidi božjepotna cerkev Tinsko, pod Bočem pa cerkev sv. Rozalije v kostrivniški fari, ki jo je Slomšek zadnje posvetil. V nedeljo jo je posvetil, v sredo potem pa umrl. Odkrito povem, da sem v Slomškega kar zaljubljen; njegova resna-ljudomila prikazen mi je tako draga, da mi je drago vse, kar me nanjga spominja. — Še bliže pa gleda izza košate lipe farna cerkev sv. Petra na Medvedovem selu, kjer je nedavno župnikoval prijatelj Gomilšek, pred enim letom pa se je preselil od tam k Sv. Benediktu v Slov. Goricah. Oh, ta Gomilšek! Saj pravim! Zmirom se potika po kakih kotih! Saj ga privoščim šentpetercem in šentbenediktovcem; a mož s tako bobnečim glasom in tako za vse dobro vnetim srcem bi moral biti kje na sredi slovenskega Štajerja, da bi od tam organiziral in navduševal vso štajersko mladino, za kar ima veliko veselje in talent. Pa bo pri vsem tem vendar svoj talent skoro zakopal! V bližnji okolici že organizira, a treba bi bilo bolj na široko. Doktor Hohnjec, ki se je prej največ pečal z organizacijo mladine na Štajerskem, se je vpregel v politiko in hodi v Belgrad, nima torej več toliko časa. A organizacija mladine, posebno fantov je v teh naših časih zelo potrebna, da nam jih ne pokvarijo ali potegnejo celo v brezvršni tabor.

Ko smo si ogledali to božjo naravo, je ura kazala že na dvanajst in prijazno vabilo gospoda kanonika h kosilu nas je vleklo s hriba doli nazaj v župnišče. Pri kosilu nas je bilo toliko, kakor bi bila kaka konferenca. Domači trije gospodje, midva romarja sv. Roka, gosp. župnik od Sv. Štefana pa gg. kaplana s Sladke gore in iz Vojnika. Pri kosilu me je zadela ta sreča, da sem prvič na Štajerskem videl in dobil pod zobe — grozdje.

O grozdju moram pa malo več povedati. Ko sem se namreč odpravljal na Štajersko, me je obšlo poželenje — po grozdju, češ, na Štajerskem se bo pa zdaj ob tem času, meseca septembra, že dobilo grozdje, ki je ne le dobro, ampak tudi zelo zdravilno. Ko pa pridem na Slatino in gledam po grozdju, ni bilo nikjer nobenega duha ne sluha po kakem groz-

diču. In ko sem malo pogledal po vinogradih ali po górcah, kakor pravijo, sem videl, da so jagode še trde kakor lešniki. Saj sem vendar časih na Dolenjskem že meseca avgusta jedel grozdje. Tu pa še septembra ni nič. Vsled vednega deževja je grozdje tako počasi zorelo, da bi ga bilo skoro treba s kladivom tolči kakor lešnike. — Torej v Šmarju sem videl in dobil prvo grozdje. Sicer pa kdorkoli rad zoblješ grozdje, nikar ne misli, da boš tako lahko prišel do njega! Vina, da, vina dobiš, kolikor ga hočeš, toliko da si natrkan, grozdja pa ne, tega je pa — škoda! Čudni ti vinščaki! Pa povsod so enaki. Vino ti ponujajo, vsiljujejo, v tebe vlivajo, tudi otroke ž njim zalivajo — grozdja pa jim ne dajo, ker se jim ga zdi škoda. Narobe — svet! Ravno grozd je nedolžna stvar in grozd je božji dar — o njem bi se bolj po pravici lahko reklo, kar pravijo o vinu: zakaj ga je pa Bog dal, da bi ga ne vživali? — Grozd je pa tudi zdravilen in redilen. V grozdu so vse one snovi: sladkor, sol, tolsča, beljakovina itd., ki so telesu človeškemu potrebne za zdravje in moč. Ko pa mošt vre, se sladkor spremeni v alkohol in tudi druge dobre snovi izginejo, tako da v vinu ni več drugega kakor voda in alkohol, redilnih snovi pa je v litru vina malo več kakor je ima toliko moke, kolikor je gre na eno noževno špico. Zato je to zmota, da vino daje moč in zdravje; to se ljudem samo tako dozdeva. Res pa je, da grozdje daje zdravje in moč. Zato bi morali ljudje bolj grozdje uživati, zlasti otrokom ga dajati mesto pijače, ki za otroke sploh ni, pa tudi kupčevati bi morali ž njim. Težava je ta, da se grozdje težko ohrani, ne da bi segnilo. Zato je treba posebnih priprav, da se ohrani nepoškodovano ter da se da prodajati in hraniti celo leto. O tem je napisal celo knjižico sadjarski nadzornik Skalicky, tisti, ki zdaj tudi pomaga liberalno kmetijsko stranko na noge spravljati. A kar je tam napisal, je pa vendar pametno. Ko bi ljudje le hoteli take reči brati in izpolnjevati! Pa to je kakor zacoprano! Ljudje so zatelebani v pijačo in samo v pijačo. Samo pijača ima veljavo. Teči mora po grlu; če ne teče, pa nič ne velja, če je še tako dobro, zdravo in pametno. Od grozdja bi ne bil nikdo pijan, nobeden bolan, nobeden bi zaradi njega grunta ne napravil nobeden bi ne padel v vodo, nobeden ne zmrznil na cesti. Pa nevem, če bomo ljudi kdaj pripeljali do boljšega spoznanja in boljših navad ali nikoli.

Ker sem izrazil željo po grozdju, je bil gospod Cerjak, dekan slovenjebistriški, ki je bil tudi na Slatini, tako prijazen, da me je

povabil, naj pridem k njemu v Slovensko Bistrico »na grozdje«. To je tisti gospod, ki je zidal ono veliko in krasno cerkev v čast lurski Materi božji v Rajhenburgu; zraven še novo župnišče, kaplanijo in mežnarijo. Pri tem velikem naporu je pa tako obolel, da štiri leta ni bil za delo in je stopil v pokoj. Zdaj se je spet toliko popravil, da je mogel nastopiti službo mestnega župnika in dekana v Slovenski Bistrici. Slišim, da zdaj nabira in hoče ustanoviti v Slov. Bistrici sirotišnico. Prosjačiti pa zna! Ko je nabiral za Rajhenburg, se je spravil nad samega španskega kralja, naj mu kaj da za njegovo cerkev. Njegovo špansko veličanstvo mu je pa dalo vedeti, da je Rajhenburg malo predaleč od Madrida, da on deli darove samo po svoji državi. Pa naj nikar ne misli gospod dekan, da mu morda ne privoščimo darov za sirotišnico, četudi jih sami v isti namen pobiramo. O kaj še! To ni nikjer zapisano, da mora biti vsaka dobra stvar samo v Ljubljani ali vsaj na Kranjskem. Take reči naj bodo porazdeljene na različne kraje. Na slovenskem Štajerskem še ni nobene sirotišnice. Ena je torej prav potrebna. Zato, če do vas pride kaka tuja prošnja od prosjaka gospoda Cerjaka, le globoko zagrabite in mu dajte, kar največ morete; dobro, natlačeno, potreseno mero dajte v njegovo naročje! S kakršno mero namreč boste merili, s tako se vam bo odmerjalo. — Ta dobri gospod me je torej povabil na grozdje. Jaz pa njegovega vabila vendar nisem mogel sprejeti. Bilo bi me sram, zavoljo tega ljubega grozdja delati tako pot in ljudem biti v nadlego. Gospod dekan, Bog Ti povrni Tvojo dobro voljo in Ti daj veliko nabrati za Tvoje sirote!

Popoldne okoli treh sva se z g. Avšičem vrnila z vlakom iz Šmarja. Bil je to, v Šmarje, moj drugi izlet s Slatine — prav lep dan, ki mi bo ostal v prijetnem spominu.

Pa me je danes zopet goljufalo. Mislil sem, da opravimo danes še moj tretji, najdaljši izlet. Pa je zopet časa zmanjkalo, in dasi bi jaz rad še dalje kramljal, vi pa mene poslušali, se moramo vendar premagati in končati. Kajti tole pripovedovanje ne sme preveč prostora v listu zavzeti, sicer spet ne bodo dobile prostora druge bolj važne stvari, in gospodje pisatelji bodo nevoljni, če ne bodo videli svojih spisov natisnjenih.

Prihodnjič si bomo ogledali še precejšen kos štajerske dežele, potem pa bi se poslovili od štajerskega. Toda leto bo prišlo zopet naokoli in zopet nas vabijo na štajersko — na orlovski tabor v Mariboru. Berite zadaj razpored in vabilo!

Sv. Marija Zágorska.

(Zágorje pri Pilštajnu na Štajerskem.)

Med mnogoštevilnimi romarskimi cerkvami na Slovenskem zavzema cerkev Sv. Marija Zágorska gotovo častno mesto. Ustno izročilo spričuje in krajevna zgodovina trdi, da je že

grofovsko rodbino je bila v sorodu sv. Ema. Omožena je bila z grofom Viljelmom II. Sveta Ema je podedovala od cesarja sv. Arega in njegove soproge sv. Kunigunde, grofovsko po-

Vzor prvobhajancem.

koncem 10. stoletja (980 l.) bila v Zágorju majhna kapelica, katero je postavila v čast Materi božji slavnoznana plemenitaška rodbina Brezinska in Selška na Koroškem. S to

sestvo v Podčetrtku. Dobila je tudi lepe bukovke gozdove v Zágorju.

Po smrti pobožnega moža je sv. Ema kot vdova pozidala mnogo samostanov, cerkev in

kapelic. Med njimi je pozidala tudi kapelico na prijaznem griču Zágorje (452 m) v čast Materi božji. Na hribčku je gorska vasica, ime-
novana po njem Zágorje. Tukaj je staroslavna romarska božjapot »Sv. Marija Zágorska«.

Kjer stoji zdaj žagrad, je stala prvotno kapelica. Sčasoma so jo povečali podčetrteški grofje, zlasti Attemsi, v sedanjo romarsko cerkev.

Božjapotna župnijska cerkev je krasna in v rimskem slogu zidana, velika božja hiša. Dolga je 38 m, široka 8 m, visoka 10 m. Ima baročni, okusno izdelani veliki oltar v čast božji Materi in tri manjše, z umetnimi slikami okrašene oltarje. Sveta družina na evangelijski strani je prava umetnina iz leta 1661 na rlnatem platnu.

K »Sv. Mariji Zagorski« prihaja vsako leto 24. maja, na praznik Marije Device, pomočnice kristjanov; v petek, soboto in nedeljo po Kristusovem vnebohođu ali na »Zágorsko« imenovano; 2. julija ali na praznik Obiskovanja M. D. (kozjanska božja pot); petek, soboto in nedeljo pred sv. Lovrencem ali »Leskovško« imenovano; na Porcijunkulo in na praznik Marije Device, rešiteljice ujetnikov in na praznik sv. Jožefa na tisoče romarjev iskat zdravja in pomoči.

Zágorje, prijazna vasica z 68 prebivalci, je na vrhu Zágorskega hribčka. V sredini vasi, kakor ponosni labud čepi lepa cerkev, ki s 60 m visokim šiljastim zvonikom kraljuje nad vasjo in okolico, posuto s kmečkimi hišicami.

Naravna krasota, temnozelenih smrekovih in borovih gozdov in orjaških košatih bukev bogati Bohor (1023 m) se razprostira na južni strani Zágorja. Sredi med njima je ozka dolinica Bistrica z imenovanim potokom, kateri namaka plodno ravnino do Sotle. Na zapadu brani 564 m visoko šentvidsko skalovje, obraščeno z grmovjem in drevesi, solčno Zágorje, ki nima v najtrši zimi niti 6° R mraza. Severno ga brani pred mrzlimi vetrovi 650 metrov visoki Lošč. Lošč je poraščen s košatimi in starimi debelimi bukvami. Strma reber se spušča v Zágorsko dolino, katero oplešavajo vinorodni vinogradi in bujne njive s travniki in veselimi logi. Ob ravninici na malem hribčku stoji podružnica sv. Marije Magdalene in ob robu velikega sadonosnika lična kapelica škapulirske Matere božje. Vzhodno od Zágorja se valovito steguje 540 m visoka, gorata planota Osredek z razvalinami starega gradu in premogokopa nekdanjih podčetrteških grofov. Proti Pilštajnu se znižava v staro jezersko kotlino Lisično, v kateri stoji mična podružnica sv. Urha župnije Pilštajn, rojstnega kraja in velikih posestev sv. Eme.

Ker čepi Zágorje ko v gnezdu sredi smrekovih in bogovih gozdov in ima izredno čist gorski zrak in ne pozna megle, je od več zdravnikov-veščakov priporočeno zdravlilišče zlasti za pljučno bolne in nervozne bolnike. »Tukaj je mir in tihota doma, tukaj kraljuje zdravje srca«, je dejal sloveči zdravnik, doktor vitez pl. Krafft-Ebing na letovišču v Zágorju.

K božjipoti Sv. Mariji Zágorje vodi okrajna cesta iz Rajhenburga, postaje ob glavni jugoslovanski progi Ljubljana—Belgrad, mimo Koprivnice skozi trge Podsreda, Kozje in Pilštajn. V istem času, štirih urah, se lahko pripelje z vozom od železniške postaje Meštinj po gladki cesti skozi trg Podčetrtek in skozi župnijo Buče. Priroma se v Zágorje i po vijugasti cesti od postaje Sv. Jurij ob južni železnici mimo Dobja skozi trg Planina in Sv. Vid. Najromantičnejša pot v Zágorje je pa gotovo okrajna cesta od postaje Sevnica po senčnatih gozdovih romantičnega Bohorja mimo Sv. Vida. Zanimiva in prav veselja polna pešpota, zlasti za letoviščarje, so gotovo lahke steze preko Bohorja iz tri ure oddaljenega Rajhenburga, iz enako oddaljenega Grobelnega preko vinorodnih pilštajnskih vrhov in z vesele Slatine preko bučkih in olimpijskih hribov in bogatih gorc.

Nedaleč, ¼ km proti jugu od župnijske romarske cerkve Sv. Marije Zágorje, se razteza dolinica, imenovana »Pašnica«. Vzhodno hribčka, par korakov desno ob cesti, leži izredno prijetna kotlinica, obkrožena na desno in levo z gozdičkom. Zapadno jo objema 19 m visoka in 18 m široka, orjaška skalnata streha v obliki polkroga. Ves prostor napravlja človeku prav prijeten vtisk. Kotlina je 28 m dolga in 15 m široka.

Iz skalnate stene vré četvero studenčkov. Najimenoitnejši »Lurški« pada raz skalo 2 in pol m visoko. Ima zelo zdravilno vodo, posebno ugaja bolnikom na želodcu bolnim in v grlu boleham. Vsi drugi studenčki se združujejo z »Lurškim«. Nad »Lurškim« studenčkom je kraj za kip Lurške Device Marije, in je tri metre vzvišen na skali. Kip je 2-15 m visok.

Prijetna lega, zdrav gorski zrak, zdrava in čista voda ter miloba in tihota, blaženi mir med gorskimi hribi okoli »Lurške jame« v Zágorju, vabi in kliče božjepotnike in letoviščarje k Mariji Zágorski. Kdor nima zdravja ali ne dušnega miru, napravi naj se na božjo pot v Zágorje, da dobi v tem čistem zraku pri Zágorski Mariji telesnega in dušnega zdravja!

Alojzij Kramaršič,
župnik.

Kómu?

V zeleni plašč se vigred je odela,
odkrila rožno, smehljajoče lice;
na glavo zlato krono si nadela,
pripela v šopkih krasne si cvetice.

Z nežno roko harfo je prijela,
privabila ptice-pevke k sebi;
v milih zvokih svirati začela,
da razlega k zlatemu se nebi.

Komu vroč pozdrav je namenila,
komu se tako spoštljivo klanja?
Komu tisoč šopkov je povila
in v srebrnih zvokih — komu li pozv...?

Glej, Kraljico sveto povišuje,
Njej pozdrave srčno-vroče nosi,
Njeno slavo s petjem oznanuje,
Njej cvetice majnikove troši...

A. Tratnik.

Pot v srečen zakon.

(Dalje.)

Priprava na zakonski stan.

II.

Pri nekem duhovnem gospodu je služil pošten in dober fant za hlapca. Pa mu ni bilo všeč; dejal je, da premalo molijo. Vstopil je v samostan. Pa se je tudi tam hitro naveličal. Par dni potem, ko je izstopil iz samostana, ga sreča dotični gospod.

»Kaj nisi več v samostanu?« ga vpraša.

»Ne več. Mi ni bilo všeč.«

»Zakaj pa ne?«

»Mislil sem, da bomo v samostanu samo molili, pa smo morali tako delati!«

Dober fant, kajne! Samo premalo je poznal svoje dolžnosti v službi in v samostanu.

Tako vstopi tudi marsikdo v zakon, pa o svojih dolžnostih prav nič ne ve. Zato se bova pa začela meniti o pripravi na tvojo prihodnost.

Dvojna pa je priprava, daljna in bližnja. Najprej par besedi o daljnji pripravi, to je o dobi, ki jo — sam ne veš, kako srečen — preživljaš navadno pod

rodno streho skrbnih staršev. V tej dobi še ne veš, kaj boš. Tvoja bodočnost je še skrita, kam te Bog kliče, še ne veš.

Šoli si dal slovo in sedaj si domišljuješ, kdove kaj si. Prost si sitnih učiteljev in nadležnega kateheta; nobenega se ti ni treba bati.

Neveš pa in ne verjameš da si sedaj največji revež tega sveta, da je tista navidezna prostost le slepilo. A če greš za tem slepilom, lahko zaideš za vse večne čase.

Mladenič in dekle! Ne pozabita, da je lepa mladost podlaga za srečno starost. Brezmadežna mladost ni samo zdravje duše ampak tudi telesa. Razuzdana mladost pa obema izpodkopuje zdravje, pa naj hodi okoli v znamenju tobaka, alkohola, ponočevanja ali nečistovanja. Če vidim zlasti po kmetih mlade fante in dekleta z bledimi in upadlimi lici, če vidim, da se mladina plaho skriva pred poštenim človekom, zlasti še pred duhovnikom, če slišim iz mladih ust kletvino, surovo in nečedno govorjenje: vselej me zaskrbi prihodnost

slovenskega ljudstva. Ali ne koplje taka mladina groba sebi in svojemu narodu?

Zato náte nekaj navodil za to dobo.

1. Živite po navodilih sv. vere! Prav malo moder se mi zdi učenec in prav nespametna učenka, ki izstopi iz šole in proda drugim svoj katekizem. Ohrani ga in prebiraj ga, sedaj ga boš šele prav razumel! Katekizem naj ti bo vodnik življenja. Kar je v njem, je resnica; kar ti svet govori drugače o življenju, kakor uči katekizem, je laž. Vsako leto preberi vsaj enkrat ves katekizem. Pa ne hitro, kakor bi ga požiral, ampak počasi, nekaj danes, nekaj prihodnjo nedeljo; vsako nedeljo po malo.

2. Porabi vse pripomočke, ki jih imaš na razpolago, da ostane tvoja mladost neoskrunjena in neomadeževana. Vstopi v Marijino družbo in skrbno se ravnaj po njenih pravilih! Vsako pravilo je natančno premišljeno. Če se ti zdi kaka stvar malenkostna, izpolnjuj jo zato, ker je malenkostna, je dejal dober voditelj mladine. Pridno obiskuj družbene shode! Kar pri shodih slišiš, si zapiši! Imej poseben zapisnik kamor po shodu zapišeš sebi potrebne nauke. Te nauke večkrat preberi in vprašaj sebe, če se po njih ravnaš! V rokah imam zapisnik take družabnice, ki je pa že umrla. Kdor jo je poznal, je rekel: »Bog nam daj dosti takin deklet!« Družbena knjižica in »Bogoljub« naj ti bosta kakor dva vidna angela varuha.

Bodi tudi član drugih dobrih društev in jih po svoji moči podpiraj! Iz društvenih knjig si izpiši, kar ti je posebno všeč. S tem si boš nabral velik zaklad, in če ti je Bog podelil dar zgovornosti, jo boš s pomočjo tega zaklada lahko uporabil društvu v prid.

Pot v cerkev naj ti bo dobro znana. Ne samo do cerkve! Kdor ni zvest Bogu, ne bo zvest tudi ljudem. Do svojega spovednika bodi odkritosrčen! Mize Gospodove se ne sramuj! Cerkvene pobožnosti naj vam bodo ljube in drage; pomagaj, kar moreš, da se bodo lepo izvršile. Če potre-

bujejo tvoje pomoči v cerkvi, na koru, bodi pripravljen z veselim srcem. Kadar lahko kaj storiš za božjo čast, se ne daj prošiti, kakor bi Bogu izkazoval miloščino. Ne tvoje zasluženje, ampak božja milost je to, da smeš pri cerkvenih pobožnostih sodelovati. Neomadeževano cvetje na dekleških oknih naj bo vsakčas pripravljeno za cerkev in oltar.

Iz cerkve hodi naravnost domov! Krikih potov, ki drže skozi gostilne in plesišča, skozi kraje opravljanja in obrekovanja, skozi nevarna shajališča fantov in deklet, se ogibaj!

Svojim staršem bodite pokorni in vdaní; to je božja volja. Brez potrebe in brez dovoljenja staršev nikar v tuje službe, tudi v domači vasi ne! Tudi k sorodnikom ne!

Mladina! Tudi tebi je govoril Gospod na gori: »Vi ste sol zemlje, ako se pa sol spridi, s čim se bo solila? Ni za drugega več, kakor da se ven vrže in potepta od ljudi. Vi ste luč sveta. Tudi luči ne prižigajo, da bi jo postavili pod mernik, ampak na svečnik, da sveti vsem, ki so v hiši. Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo ljudje vaša dobra dela in časte vašega Očeta, ki je v nebesih.« Vsem in v vseh rečeh dajajte po tem navodilu bližnjemu zvrhano mero lepega vzgleda!

Po tem navodilu bo vaša preteklost svetla, sedanost vesela in pogled v prihodnost bo jasen.

3. Večkrat ste že slišali nauk: Moli in dela j! Poleg molitve mora mladina najbolj ljubiti delo. Kmečki fant, ki se dela boji, dekle, ki težko gleda svoje žuljave roke in jih ob nedeljah skriva v rokavice; oba nista kaj prida. Za delavnega človeka ni nobeno delo preumazano ali prenizko. Delo je za človeka nekaj častnega; lenoba je mati sramote.

Ali pa ni neumno, da delavnim ljudem priporočam delo? Ali se ne pravi to vodo v Savo nositi?

O, potrebno je, da govorim.

Kar starši skupaj spravijo, pa otroci zapravijo, pravi znan pregovor. Mnogokrat

je resničen. Starši so premožni, pa govoré svojim otrokom: »Toliko že imamo, da ti ne bo treba ubogajme prositi.« Otrok se na to zanaša, delati se mu ne ljubi, lahko-miselnim staršem se pa smili. Začne postopati in denar zapravljati: v otročjih letih po prodajalnah za cukar, v fantovskih letih po gostilnah za pijačo. Ko dobi posestvo, ni dela vaju, gospodariti ne zna; posli lenarijo, on pa zapravlja... Ali ni pri nas na Slovenskem že mnogo bogatih hiš po tem potu razpadlo? Mlad človek na kmetih mora delati, če je tudi sin premožnih staršev, in njihova hči ne sme nositi mehkih rok kakor mestna gospodična. Mladino navajati k lenobi in zapravljanju je greh, ki se redno maščuje že na zemlji.

Sram me je bilo, ko sem pred nekaj mesci čul govoriti mladega fanta: »Sedaj mi že gre, ko imam še starše. A ko mi umrjejo, potem bo druga.«

Kot dijak sem poznal dekleta, ki je imela srčno željo po možitvi. Po gostilnah in plesiščih je iskala ženinov. Za delo pa ni bila; koj se je prehladila.

No, takih ljudi, ki se dela boje pa ki se radi može, je povsod dovolj. Fant ne zna ravnati z živino, ne zna orati, pa bi bil že rad gospodar. In dekle? Kuhati ne zna, kruha ne zna speči, obleke ne zna zakrpati, ženina pa išče. Gorje hiši, kjer je doma taka pokora v moški ali v ženski obleki! In če taka stvar prinese k hiši cel kup tisočakov, toliko, da lahko hišo vanjo zasuje; gorje tisti hiši!

Lenobe ne v hišo, tudi v premožno hišo ne!

4. Še na nekaj se je treba privaditi v mladih dneh; to sta red in snaga.

Red drži pokonci gospodarstvo in gospodinjstvo. Zjutraj moraš vedeti, kaj boš delal, in ko delo dokončaš, moraš vedeti, kakšno delo te čaka. Kdor ne ve, česa bi se lotil, bo tisoč del začel, pa nobenega ne bo dovršil. Imej čas za delo in čas za počitek. Kjer nočindan delajo, imajo veliko dela, pa je vse le na pol obdelano. Nedelja naj ti bo redno dan počitka in molitve; to dvoje prinaša blago-

slov. Ples, popivanje, nepotrebno delo ob nedeljah in praznikih odjeda božji blagoslov. To nam govori skušnja v življenju posameznih ljudi in celih držav in narodov. V Avstriji je bilo vse polno nedeljskega dela, pa je bila doma revščina; ljudstvo se je trumoma izseljevalo. V Ameriki poznajo nedeljski počitek, pa je bogastvo tam doma.

Pri delu bodi natančen; površnost je hči zapravljivosti.

In pa snaga, snaga! Nikoli je ne morem dovolj priporočiti.

Če pridem v hišo, kjer so doma mlade dekleta, pa vidim po hiši vse zamazano in razmetano, je to za dekleta slabo znamenje.

Marsikje skrbe dekleta, da so lepe, čedne in zale. Za to lepoto vedo lasje, ki so na vse mogoče načine naviti in navihani, o lepoti govori obleka, ki ni nikoli dosti draga in nališpana, o njej pripovedujejo fini čevljički, ki morajo biti narejeni v mestu. Taka nevesta bo živ davek za vsako hišo. Sebe bo lišpala in lepšala, — hiša bo pa griji kot medvedov brlog.

Poznal sem takega dekleta kakor grofovskaja hči. Prišel sem enkrat na njen dom. Kakor v hlevu! Vse narobe, vse razmetano. Posoda nič pomita, polno muh na njej. Stene črne kakor v kovačnici. O ti gizdavost in lepota, v kakšnem gnezdu si prebivala!

Revež mož, ki dobi tako ženo! Reva pa tudi taka dekle, ki se omoži. Mož je navadno pijanec, primoran k temu koraku od svoje lastne žene. Doma nobenega reda, vse nesnažno.

Zato pa pravi skušnja: Najbolj bojeviti fantje padejo v boju, najbolj nališpane dekleta navadno obsede...

Zapomni si: Ni treba, da bi bila kdove kako nališpana, kakor nekdanja sraka s pavovim perjem. Treba je, da si čedno in spodobno oblečena, četudi obleka ni draga. Tvoje stanovanje bodi čedno, prikupljivo, posoda na svojem mestu, obleka poravnana, oprava snažna. Snaga v hiši

dekleta priporoča, nesnaga te pa toži in obsoja.

Prišel sem po svojem stanovskem opravku v tako hišo. Bil sem lačen in žej; oboje so mi ponujali, jed in pijačo. Ko sem pa videl razkuštrane dekliške obraze, fante vse črne od umazanije, sem se raje za vse skupaj lepo zahvalil.

Mladina! Kar sem ti dosedaj povedal, nekaj takega, kar mora vsak znati, naj se moži ali ne. Pobožna, delavna, redoljubna in snažna mladina je za vsak narod največja sreča. Da bi bila taka slovenska mladina!

Šel sem po potu in zadel na kos zmečkanega papirja. Vzamem ga v roko in ga preberem. Prijatelj piše prijatelju od vojakov. Poleg navadnega »Preden ti nadalje kaj pišem, te najprvo lepo pozdravim in te vprašam, kako se ti kaj godi,«

nadaljuje: »In ti sporočam, da tukaj fest punce playšamo. Upam, da jih vi tudi. Samo ene so malo preveč prevzetne.«

Zopet mi je prišlo v roke drugo pismo. Iz srednjeomikanih krogov izvira. Še iz njega par besed: »Sporočam ti, da sem dobil eno zalo Italijanko in še dve iz obrtne šole malo poskušam. Drugič ti pišem več; danes imam 2 randevu in še kaj povrhu.«

S studom mora človek vreči protaka pisma. Uboga domovina, ki imaš take fante, ki vidijo svoj najvišji vzor v tem, da dekleta za nos vodijo! Kdaj bo verdar vstal nov rod, ki bo poznal medsebojno spoštovanje obeh spolov, ki si bo s pobožnostjo in delavnostjo, z redom in snago gradil lepše domovje srečne bodočnosti!

† Marijana Bulovec.

V Smokuču pri Breznici je umrla dne 24. marca vzorna družbenica naše dekliške Marijine družbe **Marijana Bulovec**, sestra pred dobrimi tremi leti umrlega vojnega kurata g. Jožefa Bulovec. Vstopila je v družbo takoj, ko je bila ustanovljena M. D. na Breznici. Večkrat je bila prednica in svetovalka. Ves čas svojega družbenega življenja se je na vso moč prizadevala za svoje lastno izveličanje in v posvečenje in z bogoljubnim življenjem je dajala vsem družbenicam vsodbuden zgled in se je po svojih močeh trudila, da bi Mariji služili tudi drugi. Bila je ponižna in skromna, nad druge se ni nikoli povzdigovala in enako ljubeznivo je občevala z vsemi družbenicami.

Gojila je pravo pobožnost. Kako rada je hodila na Breznico k sv. maši in sv. zakramentom, in to še zadnje leto, dasi so ji kar vidno pojemale moči.

In kako so se veselili njenih obiskov bolniki, katerim je tako rada stregla in jim vedno pomagala tudi v zadnjem boju.

V domači hiši je kljub svoji bolezni, — bolehalo je namreč nad 15 let na pljučih, — opravljala vsa domača opravila in je zelo skrbela za vzgojo svojega brata Antona, ki je padel v vojski.

Pokojnica je imela posebno veselje za društveno življenje. Vsa vnetja je bila za predstave. Še pred par leti je sodelovala pri vsaki predstavi na Breznici. Zadnjič je bila na Breznici na praznik sv. Štefana. Takrat je lepo izvedla vlogo Šembilje v igri »Večna mladost in večna lepota«. Tedaj se je poslovila od našega odra. Najprej se je lotila španska, obenem se ji je nanovo razvila njena stara bolezen jetika in tej se je pridružila še vodenica. Med boleznijo je bila večkrat prevedena s sv. zakramenti. Zelo vdano je prenašala bolezen. Le to ji je bilo težko, da ni mogla hoditi v cerkev in pa k shodom M. D. Kljub hudi bolezni se je še vedno živo zanimala za našo družbo in je nisem mogel bolj razveseliti, kakor da sem se razgovarjal z njo o Marijini družbi.

In na dan pred smrtjo mi je tožila: »Čim bolj se bliža Velika noč, tem bolj sem žalostna, ker vidim, da ne bom mogla v cerkev.« Ni dočakala Velike noči na zemlji, ampak je šla gledat pravo velikonočno Jagnje tja gori, kjer Velika noč nikoli ne mine.

O srečna hčerka Marijina, katero je Marija želela k sebi ravno na praznik njenega oznanjenja in ležala je na mrtvaškem odru na praznik njenih sedem žalosti, a tudi k večnemu počitku smo jo položili v soboto, Mariji posvečen dan.

Dekliška Marijina družba in mnogo drugih ljudi jo je spremilo na njeni zadnji poti na Rodine. Ob grobu so se poslovile pevke Marijine družbe v mili žalostinki od nje.

Njeni ostanki počivajo na tistem krasnem

prostorčku na Rodinah ob strani njenih staršev in brata Jožka, katerega je tako ljubila, njena duša pa se veseli v deželi, kjer cvete večna mladost in lepota.

J. V.

Ko zahajaš v nedeljo k sv. maši, ne nastavljaš se pred cerkvijo!

Zelo grda navada je nastala ob vojski, da toliko mladine v nedeljo pred sv. mašo pri cerkvi stoji. Ko sem prišel iz tujine domov, se nisem malo začudil, da toliko deklet pred cerkvijo stoji, se pogovarjajo in na glas smejejo, kakor da

bi bil sejem. Za fanta ni lepo, če pri cerkvi zijala prodaja, kaj še za deklet?!

Draga mladina! Najlepše je, kadar prideš k sv. maši, idi koj v cerkev! Mislim, da v cerkev nikoli prezgodaj ne pridemo.

Eden iz Štajerske.

Po svetu.

Spomenik papežu Benediktu XV. v Carigradu, ki ga postavljajo mohamedanski dostojanstveniki, bo kmalu dogotovljen. Visok je 7 metrov in kaže svetega očeta tako, da drži v levici knjigo evangelijsko, desnico pa ima dvignjeno za blagoslov. Soha iz kararskega marmorja stoji na podstavu, ki ima napis: »Dobrotvorniku narodov — v znak hvaležnosti — Orient.«

Načrt papežev o priliki sprejema rimskega plemstva dne 5. jan., je pomenljiv zlasti radi tega, ker je sv. oče izpregovoril več krepkih stavkov o ženski modi. »Izrodki v ženski modi so človeški družbi škodljivi in povzročajo marsikaj hudega. Žalostno pri tem je dejstvo, da ženstvo tega ne mara niti umeti; podobno je človeku, ki hišo zažge, pa ne sluti, kako uničujočo moč ima ogenj.«

Smrtna kosa. V Rimu je umrl 11. febr. 76-letni kardinal Aristid Rinaldini. Od l. 1872 pa do l. 1907 je bil v diplomatski službi v Bruselju, Lissabonu in Madridu. Papež Pij X. ga je poklical v kardinalski zbor. — V Budjevericah je prominul 10. febr., na svoj rojstni dan (roj. 10. febr. 1851) ondotni škof Jožef Anton Hulka. Svojo ne lahko škofijo z mešanim prebivalstvom je vladal zelo modro. V vseh težavah si je pomagal s tolažnim rekom »Deus providebit« —

Bog bo že poskrbel, (da se bo vse dobro izšlo). Pospeševal je zlasti škrb za mladino, krščanski nauk v šoli je negoval z vso vnemo; zanimal se je močno tudi za alkoholno vprašanje in za dobrodelna društva. Še kot škof je poučeval krščanski nauk v sirotišnici.

Od točasnih kardinalov jih je 12, ki so bili imenovani še za vladanja Leona XIII; 30 jih je imenoval papež Pij X., 22 pa Benedikt XV. Po narodnosti je 8 Francozov, 5 Špancev; drugi narodi imajo po enega ali dva kardinala.

Praznovanje stoletnice sv. Klementa Dvořaka, dunajskega apostola se je izvršilo z izrednim sijajem in lepim uspehom. Svečanost je bila združena s skupnim sv. obhajilom v 60 cerkvah. Dne 7. marca je bila ogromna procesija, ki se je udeležilo 30.000 vernikov, med njimi zastopniki vlade in občinskega sveta. Zastav v sprevodu je bilo 500. Ostanki sv. Klementa so bili izpostavljeni ves teden v počeščenje in sicer v cerkvi sv. Štefana. Vsa svečanost je pričala, da versko življenje tudi na Dunaju še cvete.

Moravske škofije praznujejo letos dvojni jubilej: v Brnu imajo (hkrati z Dunajem) stoletni spomin smrti sv. Klementa Dvořaka; v Olomucu pa tristoletnico smrti bl. Janeža Sarkandra, ki je umrl kot mučenik za spovedno molčečnost.

Slovesnosti v Rimu. Proglašenje bl. Marije Alacoque in bl. Gabriela med svetnike je določeno za dan 13. maja; dne 23. maja pa bo prišteta med svetnice Ivana d'Arc, levice Orleanska.

Sv. oče Benedikt XV. je poskrbel, da je došlo na Dunaj toliko oljčnega olja, kolikor ga potrebujejo vse škofije na Avstrijskem in Ogrskem za sv. obrede velikega četrtega. Olje je dar sv. očeta.

Ne brez Boga. Francoska vlada je pozvala starše šoloobveznih otrok v Alzaciji-Loreni, naj se izjavijo, kakšno šolo hočejo imeti. Za popolno versko šolo se je podpisalo 329.780 staršev-katoličanov, t. j. osemdeset odstotkov.

Duhovski poklici. Na Francoskem je izpeljana ločitev Cerkve od države, a kljub temu ima semenišče St. Sulpice v Parizu 376 bogoslovcev; toliko jih še ni bilo. Od teh je samo Parižanov 80; bivših častnikov, ki so se vrnil iz vojske, je 68; nekaj je inženjerjev, doktorjev in advokatov.

Molimo za zaslepljene... Na Češkem je v verskem oziru žalostno. Framasonska vlada dela po francoskem vzorcu in hoče deželo razkristjaniti: ločiti Cerkev od države (kar se bo baje v kratkem izvršilo), dati celi upravi pečat brezverstva. V tej zmedi je pa nastopilo tudi neko duhovsko društvo »Jednota«, v katerem so nekateri člani vsled narodne pretiranosti in iz drugih vzrokov zašli predaleč: zahtevajo med drugim češko narodno cerkev, kar pomeni razkol s sv. katoliško Cerkvijo. Posameznike je pa sedanje vrvenje in klic po svobodi tako zmešalo, da so zahtevali v Rimu, naj se ne zabranjuje duhovnikom zakon. Cerkev tega ni in ne bo nikdar odobrila. V pohujšanje vsem dobrim katoličanom na Češkem je nekaj slabih duhovnikov kljub temu stopilo v zakon, med njimi redovni duhovnik, bivši minister P. Izidor Zahradnik. — Kakor je to žalostno, vendar katoliški Cerkvi ne bo veliko škodovalo, kajti brez Judežev ni bilo nikoli. Take izjeme katoliško Cerkev le čistijo in krepe.

Nesreča. Listi pišejo o ponesrečenju poštnega parnika »Afrique«, ki se je potopil. Med drugimi potniki je utonilo ob tej nesreči 11 misijonarjev in 7 misijonskih bratov. Med potopljenimi je tudi starček škof Jolabert iz Senegambije. Vsega skupaj je našlo hladen grob v zalivu Biskaya (med francoskim in španskim obrežjem ob Atlantskem oceanu) okrog 400 oseb.

Zbirka za stradajoče po srednji Evropi, ki jo je priporočil sv. oče Benedikt XV., presega že tretji milijon lir. Doneski so prišli večinoma iz inozemstva t. j. iz ozemlja, ki pripada ententi. Katoličani v Švici so se zopet

dobro obnesli, kajti darovali so v ta namen razmerno jako mnogo, namreč 200.000 frankov, kar pomeni v našem denarju več milijonov.

Po domovini.

Sedemdesetletnica ljubljanskega knezskošofa. Dne 29. maja bodo po vsi škofiji ljubljanski slovesno proslavili 70-letnico svojega nadpastirja. Poleg društvenih slavnosti se priporoča za to priliko zlasti molitev in skupno sv. obhajilo, ki naj se daruje kot hvaležnostna poklonitev visokemu slavljencu. Bog ohrani čvrsto delavnost preskrbnega nadpastirja še mnogo let!

Posvetovanje škofov. Sredi aprila so imeli katoliški jugoslovanski škofje zopet važne posvete v Zagrebu. Navzoči so bili poleg zagrebškega nadškofa dr. Bauer-ja naslednji cerkveni knezi: Jeglič, Napotnik, Mišić, Čarić, Šarić, Marušić, Njaradi in kanonik Barbić kot zastopnik dubrovnškega škofa. Povabilu se je odzval tudi papežev pastopnik v Belgradu msgr. Cherubini.

Nad eno leto je bil škof dr. Mahnič pridržan v Italiji. Dne 8. febr. se je srečno vrnil v domovino. Na povratku se je za kratek odmor ustavil v Trstu. Z njim se je vrnil iz »ujetništva« tudi ravnatelj škofijske pisarne, Polonijo. Otok Krk ima — hvalo Bogu — zopet svojega škofa, ki je zato, ker se je potezal za slovanske podanike, moral občutiti krivično ravnanje italijanske oblasti. Bog naj ohrani slovenskega škofa-mučenika še mnogo let na blagor vdanih mu vernikov!

Na ljubljanskem vseučilišču (bogoslovni oddelek) so nadalje imenovani še naslednji gg.: dr. J. Srebrnič kot redni profesor, dr. Fr. Lukman in dr. M. Slavič kot izredna profesorja; dr. A. Snoj kot docent.

Na bogoslovnem oddelku ljubljanske visoke šole so imenovani še naslednji gg. kot profesorji oziroma učitelji: g. dr. Josip Ujčić za moralno teologijo; g. dr. Gregor Rožman za kanonično pravo; g. dr. Josip Demšar za pedagogiko in katehetiko; dr. Mihael Opeka za homiletiko; g. Stanislav Premrl za cerkveno glasbo; g. dr. Franc Kimovec za krščansko arheologijo in cerkveno umetnost in g. dr. Ivan Fabijan za sistematično dogmatiko.

Duhovske spremembe. Za škof. duhovne svetnike so bili imenovani dekani: P. Valerijan Učak v Metliki, Valentin Zabret v št. Vidu nad Ljubljano, Janez Kete na Vrhniki in Karel Gnidovec v Žužemberku. — Podeljena je župnija Dobrnič g. Blažu Rebolu, župniku na Bučki. — Nameščena sta kot kaplana: g. Rudolf Kapš v Krjžah pri Trzinu in g. Janez Poljanec, bivši vojni ku-

rat, v Selcih. — G. Fr. Nastran, kaplan na Krki, je dobil župnijo Bučko. — Stalni pokoj je dovoljen g. Ivanu Čebašku, župniku v Polhovem Gradcu. — Podeljena je župnija Lipoglav g. Martinu Pečariču, župniku v začasnem pokoju. — Odpovedal se je župniji dekan g. Fr. Schweiger v Leskovcu. — Imenovan je za župnika v Dragi g. Fr. Lončar, kn. škof, kaplan v Ljubljani. — V Duplje na Gorenjskem pride kot župnik g. Fr. Zvan, dosedaj župnik v Boh. Bistrici. Župnija Poljanica je podeljena g. Andreju Kraulandu, župniku v Polomu; župnija Gorje g. Jožefu Knificu iz Tomišlja; kuratni beneficij v Št. Vidu pri Stični g. L. Lahur, župniku pri Sv. Križu. — Premeščen je g. kaplan R. Morel iz Poljan v Šmarje.

Na Kitajsko. Te dni je odpotoval zopet na svoje mesto na Kitajsko preko Amerike in Tihega oceana, misijonar o. Veselko Kováč.

Novi grobovi. Zopet je smrt posegla z neusmiljeno roko v vrsto duhovnikov. Iztrgala je župnika Karla Jakliča, ki je bil v najlepših letih. Pokojnega župnika, ki je dolgo vrsto let pastiroval med vdanimi mu verniki na Prežganjem, je bil pokopan 8. marca. Mnogo se je poleg dušnopastirskih skrbi trudil tudi za časno blaginjo svojih župljanov, ki so mu bili iz srca vdani. — Dne 10. marca je pograbila smrt v hitrici g. Antona Bojanca, kurata v Šmihelu pri Št. Petru na Krasu. V terek je še spovedoval v Košani, v četrtek je previden odšel v večnost. Zadel ga je kap. Pogreb je vodil škofovski namestnik župnik Laznik iz Slavine. — V ljubljanskem frančiškanskem samostanu so izgubili tovariša P. Odorika Kreiner, ki je bil v mašnika posvečen l. 1887. Služboval je v Brežicah, v Pazinu, na Brezjah in v Ljubljani. — Velika izguba je zadel mariborsko škofijo s smrtjo semeniškega profesorja in učenjaka g. dr. Avgustina Stegenška. Pokojni je bil pokopan 28. marca.

Jubilej samostanskega življenja. V nedeljo dne 18. jan. 1920 je praznovala šestdesetletnico redovniške preobleke čast. m. Katarina Majhnič, provincijalna prednica uršulinske province v škofjeloškem samostanu. Ob tej priliki je opravil slovesno službo božjo v ondotni uršulinski cerkvi premilostni g. knezoškof.

V katoliško Cerkev je bil sprejet v Trzinu na Gorenjskem Ludovik Stühr, tovarniški oddelkovodja; doslej je bil evangeljske (protestantske) veroizpovedi.

Misijoni v ljubljanskih župnijskih cerkvah so se obnesli dovolj poveljno. Poslušalstva

pri pretresljivih in ganljivih govorih je bilo povsod polno, tudi spovedniki so imeli oblegane spovednice. Nekateri — in sicer ne malo — so pa preslišali tudi ta klic milosti božje. Zakrknost srca je silnejša kot železni okovi; led v grehih zakopanega srca se ne otaja zlepa. Sv. spoved je nekaterim strahovit babbav. Prvi korak bi morali storiti taki nesrečneži: dobro voljo pokazati in iti vsaj k misijonski pridigi, božja milost bi pomagala in dala pogum, da bi bil storjen tudi drugi korak.

Iz Črnege vrha nad Polhovim Gradcem. Od 21. do 29. svečana t. l. je bil tu sv. misijon. Vodila sta ga čč. gg. lazarista Gregorij Flis in Andrej Tumpej. Udeležba je bila tem večja, ker je bilo vreme lepo in toplo. Obhajil je bilo v vseh dneh okrog 4000. Bog daj, da bi vsi ostali stanovitni v izvrševanju sklepov, storjenih ob sv. misijonu!

Št. Vid nad Ljubljano. Otročiči-sirote deškega sirotišča sv. Jožefa se milosrdnim dobrotnikom najprizrečneje zahvaljujejo za velikonočne darve! — Bog živi! S. Mr. Serafika.

Blíža se prvo sv. obhajilo... Izdatna pomoč, da prejmejo prvoobhajanci vredno in lepo pripravljeni sv. obhajilo, je molitev. Starši naj ne pozabijo te zadeve priporočiti božji dobroti, kajti dan prvega sv. obhajila je za otroka najvažnejši dan in dostikrat odločilen za vse življenje. Svetovati bi bilo, da bi starši pri skupni večerni molitvi v teh dneh vselej pridali vsaj en »očenaš« za prvoobhajanca ali prvoobhajanko, da bi mu ljubi Bog podelil veliko srečo vrednega sv. obhajila. To bo ugodno vplivalo na otroka, ki bo spoznal resnost tega trenutka; pa tudi na odrasle otroke ta molitev ne bo brez vpliva. Spomnili se bodo veselega dneva prvega sv. obhajila in sklepov, ki so jih takrat napravili.

Marijine družbe.

Brat piše iz Amerike svoji sestri: »Ti, pazi se, hrani svojo dekliško čednost — poštenje! Dekle, pazi, da ne izgubiš svoje dekliške časti! Ako je človek pošten, si lahko služi svoj kruh, ako je pa izgubil svojo čast in poštenje, potem je siromak na svetu. Sliši se, da je dosti deklet izgubilo dekliško čednost ter se seznanilo s fanti, — sedaj so reve. Pazi na svojo čast, poštenje in nedolžnost, to je najlepše za človeka, ki mora iskati kruha pri ljudeh!« — Kajne, lepe besede mladeniča, ki išče vsakdanjega kruha v daljni Ameriki! Ti opomini ne prihajajo iz duhovniških ust, ampak iz srca brata-trpina. Kdor hodi po svetu, tisti čuti, koliko je vredno poštenje in kakšna revca je dekle, ki pade. Dekleta, čuvajte de-

kliško čast in nikar je ne izpostavljajte na plesu v nevarnost, če ne, boste reve!

Za našo pravico! Naša zahteva je splošna ženska volilna pravica. Zato sem mislila v nedeljo 11. aprila v Vel. Gabru na Dolenjskem na shodu Kmetijske zveze predlagati resolucijo te vsebine. Shod se ni vršil, kajti od »samostojnežev« nahujskani fantini so prav tolovajsko shod razbili. Napad na mene je bil tudi njih načrt; končno je menda eden rekel, »da babo lahko vsak nabije«. Sosestre in somišljenice! Kaj pravite, kaj se nas tako boje? Zakaj je tako završalo proti nam? Nedavno mi je rekel nekdo: »Klerikalna stranka hoče, da bi vse tiste Marijine device volile.« Aha! Naših glasov se bojijo ker vedo, da bo Marijina hči volila po svojem verskem prepričanju. Me smo prostovoljne Marijine družbenice, zato bi tudi prostovoljno brez pritiska volile; nas bi ne oplašile ne grožnje, ne obljube ne premotile. Strnimo se torej, — saj nas je veliko, — in zahtevajmo soglasno: Dajte nam žensko volilno pravico!

Draga sosestra! Če boš pa kaj trpela zato, nič ne dé, saj imaš zavest, da so tudi mučenice trpele za svoje versko prepričanje; niso se uklonile, temveč rajše svoje življenje dale, kot zatajile svoje prepričanje. Dozdeva se mi, da nastopajo tem podobni čas, samo v drugačni obliki. Zato pa, drage sosestre in somišljenice, stojmo vse trdno in nepremično za svoje prepričanje, tudi če je treba zanje trpeti, da, umreti!

Marija Vigele.

Brežice ob Savi. Kratko poročilo o gibanju v preteklem letu 1919. V začetku leta je bilo 93 družbenic, 6 se jih je omožilo, 17 jih je bilo na novo sprejetih na praznik Brezmadežnega Spočetja, več jih je med letom odšlo v druge kraje, pa so na njihova mesta prišle zopet druge, ena je bila izključena, tako da nas je ob koncu leta 102 družbenice. Med letom so nas tudi zapustili duhovni voditelji č. g. Jožef Pečnak, ki so postali župnik v Sromljah. Družbenih shodov je bilo osem, pred praznikom Mar. Spočetja se je vršila tridnevnik. Pri shodih so se redno pobirali darovi za misijone in družbene potrebe. Za misijone se je nabralo 162'20 K, družbeno premoženje pa znaša 522 K. Dne 18. septembra se je vršil v Rajhenburgu velik shod Marijinih družbenic iz celega Posavja. Tudi naša M. D. se je vdeležila z zastavo tega shoda, na katerem sta dve družbenici nastopili z govorom. »Bogoljuba« je prihajalo na skupen naslov 70 izvodov.

Sv. Vid pri Planini. Naša Marijina družba je zelo velika. Večina je tudi dobra, na žalost drugim je nekaj tudi takih, ki ne delajo drugim časti. (Zakaj to trpite? Ur.) Letos je odšla ena

v večnost. Nekaj si jih je izbralo zakonski stan, spremile smo jih k poroki in se poslovile s primernim govorom. Več jih je šlo v samostan. — Mladeniška Marijina družba se je tudi lepo razvijala pred vojsko. Nekaj jih je padlo, drugim pa je vera ugasnila. Le nekaj mladih je prav pridnih.

Kamnica pri Mariboru. Dne 10. aprila t. l. je v Gospodu zaspala pridna Marijina družbenica Justina Hojnik iz Jelovca. Bila je več kakor eno leto v zavodu šolskih sester. S kolikim veseljem je pripovedovala, da bo letos že preoblečena! A nebeški Zenin je svoji nevesti pripravil vse lepšo obleko. Stara bolezen jo je prisilila se vrniti domov, kjer je bolečine prenašala z veliko potrpežljivostjo in večkrat prejela svete zakramente. — O, ko bi tudi druga dekleta spoznala korist Marijine družbe! Pa večinoma iščejo rajši drugod družbe in tako delajo gramoto sebi in domačim. Priporočamo jih vsem bogoljubom v molitev. — Kar nas je v Marijini družbi, rade zahajamo k mesečnim naukom in prejemamo zakramente vsaj vsak mesec. »Bogoljuba« dobivamo 49 izvodov, »Cvetja« 14, »Glasnika« 17, poznamo tudi »Zamorčeka«, »Angelčka«, »Odmev iz Afrike«. Precej nas je v družbi treznosti.

Dobrna pri Celju. Tihe smo, a delamo. Marijina družba dobi letos maja meseca novo zastavo. Ob tej priliki bo zborovanje vseh dekanjskih Marijinih družb. Isti dan pa bo tudi zborovanje dekliških zvez iz vsega okraja. Udeležila se ga bo kot glavna govornica gđc. Cilka Krekova iz Ljubljane. Opozarjamo vse okoliške dekanjske in tudi druge Marijine družbe, da se gotovo udeležijo te lepe slovesnosti in zborovanja, ki se bo vršilo dne 31. maja. Podrobnejša navodila boste dobili po pošti. Storimo vse Bogu in Mariji v čast!

Ribno pri Bledu. Naša Marijina družba je imela štiridnevne duhovne vaje. Ker misijonarjev v postnem času ni mogoče dobiti, je bil zalezijanski duhovnik preč g. dr. Jos. Valjavec tako prijazen, da je kaj spretno vodil duhovne vaje. Imel je dobro premišljene ter sedanjemu času primerne govore, katere so zvesto poslušali tudi drugi verniki ter prejeli prav v obilnem številu svete zakramente za Veliko noč. — Nekatera dekleta so res dobra, trudijo se za popolnost v krščanskih čednostih, nekatera pa so si v teku časa pridobila veliko spretnost v plesanju. Pri teh je uspeh duhovnih vaj zelo dvomljiv. Na eni strani tožbe nad neznosno draginjo, na drugi strani pa plesne veselice in zabave. Pa razumi ljudi!

Iz Pilštanja. V naši župniji obhajamo vsako leto pogosto vzpodbudne pobožnosti, za

katere se imamo zahvaliti preblagemu g. duh. voditelju. Prav slovesno smo slavili letos tri-dnevno češčenje presvetelega Rešnjega Telesa. Vodila sta ga dva čast. pp. iz Celja. Mnogo ljudi je pristopilo vsak dan k sv. obhajilu. Dekleta iz Marijine družbe so vedno gledale, da ni bil ljubi Jezus osamljen. Cele dneve se je glasno molilo, vmes tudi prepevalo.

Sv. Jakob v Slov. gor. »Hvala Bogu in Mariji!« Tako je pač s hvaležnostjo vzdihnila menda vsaka izmed družbenic Marijinih, ko so nam g. voditelj na praznik Oznanenja Marijinega naznanili, da je sedaj deklška Marijina družba pri Sv. Jakobu zopet urejena. Dolgo in težko smo pričakovale tega trenutka; sedaj je tu; je pa tudi naša dolžnost in naš trdni sklep, da mora od sedaj deklška Mar. družba cveteti in se razvijati tako, da bomo ponosne nanjo! 132 članic šteje sedaj naša Marijina armada; 80 Bogoljubov pride k nam oznanjevat, kako se širi krščansko življenje, posebno Marijino češčenje po slovenski domovini. »Malo je to za tako veliko župnijo,« bo rekel morebiti marsikateri, me pa, ki poznamo razmere pri nas, pravimo, da je to veliko za začetek. Če nas je malo, pa hočemo zato me napeti vse moči, da bo družba Marijina rasla po številu in po popolnosti življenja, da bo število čitateljev in naročnikov Bogoljubovih leto za letom večje. Ne vzdihujemo nad pokvarjenostjo, ki jo je povzročila vojna, ampak delamo na to, da se bo s pomočjo Marijine družbe širilo lepo življenje.

Sv. Križ pri Litiji. L. 1919. je bilo v naši deklški Marijini družbi tako-le: Shodov je bilo 11 (med temi je tudi oni veličastni shod dne 8. septembra na Veseli gori). Bilo nas je doli okrog 100 od nas. Naša govornica je dobro rešila svojo nalogo. Binkoštni torek pa smo imeli romanje k Mariji zaplaški, kjer so bile tudi: čateška, šentrupertska, svetotrojiška, mokronaška in šentvidska Mar. družba. Pri mesečnih shodih so nam govorili g. voditelj, enkrat tudi g. kaplan semiški Jožef Hostnik, enkrat gđena. učiteljica Milica in enkrat ena izmed članic, ki je podala posnetke govorov na protialkoholnem kongresu v Ljubljani. Drugo nedeljo po Veliki noči je bilo sprejetih v družbo 25 kandidatinj. Sp-ejem in govor je imel dolski g. kaplan Govekar. Članice so zbrale 240 K za nov venec na Marijinem oltarju in 200 K, da smo pristopili kot udje k apostolskemu semenišču (to je bilo dano mesto šopka Prevzvišenemu ob priliki birmovanja). Skupno sv. obhajilo smo imeli šestkrat. K pogrebu smo spremili 4 članice, za katere je družba plačala pet svetih maš. Poročile so se pa tudi 4. Tudi kazen je doletela nekatere lahkoživke. (Določeno imamo,

da mora ona, ki je izključena ali izbrisana, trak izročiti voditelju. Ko poteče rok kazni, ga dobi nazaj.) Pri Marijinem vrtcu so tudi članice Marijine družbe pomagale. »Bogoljubov« smo imeli naročenih 130. Organizirali pa smo tudi naročanje drugih časopisov, kot n. pr. »Domoljuba«, »Zamorčeka«, »Odmev«... Teden za tednom raznašajo članice naročnikom liste. Prodajali smo: Misijonske koledarje, Apostolski molitvenik in srečke dobrotelne loterije. Družba je določila lepo vsoto za Orlovski sklad. Potožiti pa moramo, da imamo nasprotnike, in sicer največ in najhujše med bivšimi članicami Marijine družbe in med takimi, ki žive s temi skupaj. Še eno: naš človek je, pa nam ne dovoli prostora v porabo, samostojnim kmetom pa ga dovoli! Dovolj! (Kako je tak naš? Ur.)

Z Goriškega. Sprejmi, dragi »Bogoljub«, tudi iz neodrešene Goriške nekaj vrstic v svoj predalček. Prišla je že druga Velika noč, a še ni vstajenja, ni rešitve za nas. Še vedno trpimo pod italijanskim jarmom, ječe so polne naših političnih »zločincev«; gorje, če izgovoriš čisto nedolžno besedico, da je le podobna kakim laški psolvki, ali pokažeš najmanjši slovenski znak, celo na bršljan so ljubosumni, ker ga imamo mi radi, kot znak »majniške deklaracije«. Tatvine, ropi, poboji so bili skoro na dnevnem redu, celo pri belem dnevu na ulici; a sedaj je že bolje v tem oziru, ker nas je vojaštvo deloma zapustilo. Naša deca se pa še vedno uči blažene italijanščine, ker je slab državljan, ki ne zna državnega jezika. Imena naših vasi so tako pretvorili, da ljudje marsikje niti ne vedo povedati, odkod so doma. Kdaj srečno moje bo domovje? Rešitve njemu le še ni! Tako je pel naš prerok Gregorčič. O, ko bi sedaj živel, bi pel še bolj žalostno! Upamo zdaj še bolj kot kdaj prej, da se v kratkem uresniči tudi njegova »Velikonočna«! Počasi dviga uboga »Ožuljena Beračija« glavo iz omotičnega spanja, v katero so jo pahnili dogodki zadnjih dveh let. Društva se spet oživljajo-tu pa tam, a primanjkuje nam knjig, ker so knjižnice večinoma uničene po vojaštvu. Pogrešamo tudi časopisov; sicer pa tem pridneje beremo to, kar imamo: »Edinost« in »Stražo«. Težko pričakujemo »Mladike«, ki rzide v kratkem v Gorici, kot nadomestilo »Bogoljuba«. Naše Marijine družbe so deloma razpadle, nekaj jih je pa še, ki se dobro drže.

V Kamnjah smo na praznik Brezmadežne praznovali 20letnico ustanovitve; ni bilo slovesno, kot smo pričakovali, ko nismo še vedeli, da bomo toliko časa v robstvu. Tudi dekanijske shode imamo vsako leto. Lani smo bili pri Sv. Tomažu, letos bo v Črničah. Navdušujemo se na takih shodih za narodne svetinje,

prisegamo zvestobo »vdovi tožni, zapuščeni«, a kaj nam vse to pomaga, če le ni nikogar, ki bi nam mogel pomagati! Na vas srečne, svobodne brate so uprte naše oči, na vas se obračajo slednji čas naše misli! O, da bi mogla zaklicati, da bi cel svet slišal, tudi oni, ki zlorablajo lepo besedo »samoodločba«: Jugoslovani smo in ostanemo, pa če ves »kulturni« svet misli, da tod Italijani prebivajo! Otmite naš čolnič!

Brodarji upirajo jezni se vodi;

A on, ki stoji, kot gledalec na prodi

Mar čoln bo prepustil pogubni usodi?

Če otrok ni gorskega zbal se potoka —

Mar mož se bo strašil penečih valov,

Mar gledal brezčutno bo s trdnih bregov,

Da v morju sovražnem tujine

Pa čolnič izgine?

Pa čolnič, ki narodič nosi njegov???

SPOMINJAJTE SE UMRLIH:

Matilda Turnšek, Pišce. — Jožefa Meglič, Dolina pri Trziču. — Marija Pernuš, Sv. Ana pri Trziču.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Marijina družbenica za dušno in telesno zdravje in pravo spoznanje. — Marijina družbenica, da bi ostala stanovitna v dobrem do konca. — Mladenič v zelo važni zadevi. — Družina, da bi ji ljubi Bog pomagal v važni zadevi. — Trdovratni mladenič. — Marijina družbenica, da bi vredno prejela sv. zakramente in napredovala v čednostih. — Zakonski mož, da bi opustil grešno znanje. — Dve družini. — Marijina družbenica, da bi si ohranila sv. čistost in srečno prejela sv. zakramente. — Pogrešan vojak v ujetništvu. — Vse še ne uslišane prošnje.

Neka žena za spreobrnjenje pijači vdanega moža. Za mir in edinost v družini.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: R. M. sv. Antonu za pomoč v velikih nevarnostih. — G. S. Lavretanski Materi božji za številne milosti. — J. H. presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Antonu Pad. za srečno prestano operacijo svojega sina. — M. M. presv. Srcu Jezusovemu ter sv. Antonu Pad. za večkratno uslišane prošnje. — M. K. Mariji Pomočnici in sv. Antonu Pad. za najdenje izgubljenega denarja. — M. L. presv. Srcu Jezusovemu in brezmn. Devici za zadobljeno zdravje in srečno vrnitev brata iz vojske. — C. J. Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za izkazano pomoč v neki zadevi. A. Š. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Francišku Serafinskemu in

sv. Antonu Pad. za srečno vrnitev iz vojske in za mnogo drugih prejetih milosti. — A. D. presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za srečno vrnitev brata iz ujetništva. M. M. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad. in sv. Venceslavu za mnoge rešitve iz nevarnosti in da je zvedela, kje da ji je umrl sin. — Neka mati presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, da ji je ostal sin stanovit in v dobrem ter da je nastal mir pri hiši.

Dobre knjige.

Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani priporoča sledeče nabožne knjige:

1. Bleiweis, **Tolažba dušam v vicah** v dveh delih (I. del nauk o vicah, II. del molitvenik), cena K 8-40.

2. Marija kraljica src. Nauk blaženega Grinjona Montforskega o pravi pobožnosti do Matere božje. S popolnim molitvenikom; cena K 6—.

3. Walser, **Večna močitev** pred Jezusom v Zakramentu ljubezni. Znani molitvenik za skupno molitev pred najsvetejšim Zakramentom. Obsega vseh 30 ur. Cena K 18—.

4. **Bog med nami**, Premišljevanja in obiskovanja v presvetem Zakramentu pričujočega Boga. S popolnim molitvenikom. Cena 9-60.

5. Steržaj, **Getzemani in Golgota**. Šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Molitvenik nudi lepa premišljevanja o trpljenju in smrti Gospodovi. Cena K 12—.

6. Zupanc, **Kruh življenja**. Štirideset različnih obhajilnih molitev, primernih svetim časom cerkvenega leta. Molitvenik priporočen po evharističnih kongresih. Cena K 12—.

7. Poulin, **Na poti v večnost**. Cena K 18—.

8. Puntigam, **Peter Barbarič**, vzoren hrvaški mladenič, vzor slovenskim mladeničem. Cena K 4-80.

Navedene cene so za vezane knjige z rdečo obrezo.

Premrlova cerkvena pesmarica za mladino je izšla ravnokar. Izvod stane z doklado vred K 7-20. Partitura je izšla že pred leti med vojsko in stane z doklado K 14-40. Pesmarica bo tudi izborna služila kot prva podlaga vpeljavi ljudskemu petju, katera se namerava zopet vpeljati v naše cerkve.

Darovi.

Upravištvu »Bogoljuba« so od 1. januarja do 29. februarja došli darovi:

Za odkup in krst pečanskih otrok: župni urad Dobruče, 30 K; zbirka nabrana pri božičnici v 6. razr. dekl. šole v Trbovljah (za tri zamorčke); Jo-

žef, Marija, Ana, 100 K 25 vin.; Katarina Treppo, Križevci (za dečka: Peter Pavel), 25 K; Anton Hafner, kaplan, Dobrnič, 20 K; Helena Strašek, šmarje pri Jelšah, za dečka, 50 K; Marija Bitenc, Rajhenburg, 25 K; Marija Peternelj, Podgora (za dečka in deklko: Alojzij in Marija), 60 K; Ivan Janžekovič, Bukovec (za dečka: Ivan), 26 K; Antonija Kotar, Golnik (za deklko: Antonija), 30 K; Marija Trontelj, Nova Gora (za dečka: Marijan), 25 K; Cecilija Obreza, Selsček (za dečka: Alojzij), 80 K; Marija Dogša, Središče (za dečka in deklko: Ivan in Marija), 120 K; neimenovana iz Središča (za dečka in deklko: Jakob in Terezija), 50 K; župni urad Skocijan pri Mokronogu, 4 K; Marija Demšar, Martinvrh (za deklko: Terezija), 25 K; Antonija Demšar, Martinvrh (za deklko: Antonija), 25 K; župni urad Srednjavas v Boh. (za dečka in deklko: Janez in Marija), 60 K; Ivan Butkovič, Semič (za dečka: Stanislav K.), 60 K.

Za kruh sv. Antona: župni urad Dobrnič, 20 K; A. S. Ljubljana, 16 K; neimenovan iz Boh. Bistrice, 13 K 50 vin.; Mar. Trampuž, Gor. Jablane, 2 K; Helena Strašek, šmarje pri Jelšah, 50 K; neimenovana iz Vrbja pri Zalcu, 20 K; Antonija Šubic, Škofjaloka, 13 K; Ivana Šifrer, Laporje, 10 K; Marija Zagar, Suhadole, 9 K; neimenovan, 40 K; neimenovana iz Meže, 3 K 50 vin.; iz Središča: Marija Dogša, 20 K; neimenovana, 10 K; Julijana Dogša, Grabe, 2 K; Fran Grden, Črnuče, 5 K; Marija Bevc, Pečice, 12 K; Antonija Demšar, Martinvrh, 5 K; župni urad Srednjavas v Boh., 44 K; A. W., Škale, 4 K; Jan. Oblak, Sv. Lovrenc nad Mariborom, 20 K.

Za afrikanke misijone: Marija Zajc, Sv. Peter v Sav. dolini, 10 K; neimenovana iz Prtovca, 100 K; župnik Jereb, Skocijan pri Mokronogu, 28 K; Franciška Kos, Črni vrh, 20 K; Mihael Plemenitaš, Ivje, 50 K; Ivan Alt, vikar, Celje (zbirka), 100 K; Julijana Dogša, Grabe, 10 K; Julijana Spešič, Obrež, 10 K.

Za napotrebnejše misijone: K. V., Vrba pri Breznici, 20 K; Tomaž Munič, tovarn. delavec, Bistrice v Rožu, 20 K; Anton Pliberšek, Sp. Gručovlje, 30 K; zapuščina † Uršule Eršek iz Raden, 50 K; Cecilija Obreza, Selsček, 100 K; zapuščina † Alojzije Strauss, Logavec, 10 K; župni urad, Srednjavas v Boh., 6 K 40 vin.

Za balkanske misijone: Dekl. Marijina družba, Brežice, 25 K; Franc Krošelj, župnik, Mozirje, 15 K.

Za misijone: Anton Hafner, kaplan, Dobrnič, 5 K; Marija Buh, Črni vrh, 10 K; J. Hrastelj, kaplan, Dobrna, 31 K; Ana Kranjec, Topol, 6 K.

Za osepele slovenske vojake: županstvo Šmihel-Stopiče mesto venca na krsto † Ivana Znanec, 100 K; zbirka omizja v gostilni »Šmerc«, Mojstrana, 200 K; neimenovana iz Ribnice na Pohorju, 20 K; dr. Alojzij Rakun, odvetnik, Sevnica ob Savi iz kazenske poravnave med dvema strankama, 50 K.

Za dober namen: Neimenovana, 3 K.

Za Misijonsko mašno družbo: župni urad Dobrnič, 10 K 40 vin.; župni urad Srednjavas v Boh. 2 K.

Za Elizabetno otroško bolnico v Ljubljani: P. špenko, Ljubljana, 50 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Ivan Alt, vikar, Celje (zbirka), 100 K; Fr. Zbašnik, Celje, 27 K.

Za Misijonsko zvezo: Anton Jamnik, št. Janž na Dolenj, 100 K.

Za bratovščino sv. Reš. Telesa: župni urad Stari trg pri Ložu, 59 K 87 vin.; J. Hrastelj, kaplan, Dobrna, 2 K; iz Središča: Marija Žnidarič, 1 K, Alojzija Žnidarič, 1 K, Ana Borko, 5 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: Jožef Žužek, kaplan, Tržič, 100 K.

Za Vincencijeve sirote: A. Šolar, Kamnagorica, 6 K.

Za Armado sv. Križa: Marija Šimon, Šmihel pri Pliberku, 5 K; župni urad, Srednjavas v Boh., 14 K 60 vin.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: Amalija Golf, Srednjavas v Boh. 500 K; Ana Kranjec, Topol, 4 K.

Za Klaverjevo družbo: Alojzija Ivancič, Središče, 10 K.

Drugi darovi:

Za Dejanje sv. Detinstva: Pavel Zajc, katehet v Ljubljani (III. zbirka), 20 K; I. Vindišar, kaplan v Semiču (III. zbirka), 103 K; P. Kornelij Petrič, katehet v Mošnjah, 65 K; V. Zupančič, spiritual, za notr. urš. šolo, 50 K; Bogoljubova zbirka, 812 K; za odkup in krst poganskih otrok, 1535 K; J. Riharšič, župnik, Sv. Helena, 65 K; Feliks Gregorc, kaplan v Senožečah, 25 lir (180 K); Al. Tome, kaplan v Radoljici, 230 K; Raf. Morel, kaplan v Poljanah, 30 K; Pavlin Bitnar, Vinica, za metliško župnijo, 30 K; opat J. Smrekar, katehet v Ljubljani, 133 K; J. Müller, župnik, D. M. v Polju, 53 K; J. Pavlin, prof. v št. Vidu, 56 K; Benedičič Jakob, župnik v Črnem vrhu, 30 K 55 vin.; Poljak Martin, župnik pri Sv. Lenartu (Sostro), 50 K; Rampre Fr., kaplan, v Kamnici pri Mariboru, 50 K; nabirka na mladinski praznik nedolžnih otrok v uršulinski cerkvi v Ljubljani, 33 K; Zaplotnik Ign., katehet v Ljubljani, 80 K; Cegnar Janko, vadniški katehet v Ljubljani, 43 K 86 vin.; Dovč J., kaplan, Sodražica, 50 K 40 vin.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Jožefa Zrimšek, Dobrava pri št. Jerneju, 14 K 30 vin.; **Družba Marije milostljive v Trstu za apostolski dom,** 100 lir; neimenovani po Mis. Zv. za apostolski dom, 38 K; duhovniški urad Voglje p. Krani, 30 K 40 vin.; Marijina družba v Dobrniču, 155 K; dekl. M. D. pri Sv. Jakobu v Ljubljani, 91 K; **župni urad Dovč,** 309 K; župni urad v Mekinjah, 92 K; Janez Bizjan, dekan v Moravčah, 1006 K; župnija Sv. Križ pri Kostonjci, 200 K; Martin Dimnik, kaplan, šmartin pri Kranju, 57 K; župni urad Sv. Jakob ob Savi, 26 K; župni urad šmartno pod Šmarno goro, 336 K 3 vin.; mestni župni urad Novo mesto, 102 K; Anton Hafner, kaplan, Dobrnič, 7 K; Marija Kodrca, Vrh 6, p. Stari trg, 42 K; župnija Komenda (ustanovnina), 500 K; Janez Semič, kaplan, Fara pri Kostelu, 100 K; župniški urad v Smedniku, 224 K 20 vin.; Dobovšek Stanko, sedmošolec v št. Vidu nad Ljubljano, 48 K; župnija Fara pri Kočevju, 100 K; **župni urad na Selih pri Kamniku,** 301 K 92 vin.; župnija Bela cerkev, 300 K; Sunčič Lojze, Sv. Andraž v Slov. goricah, 48 K; Jurca Vladimir v Idriji (zbirka), 18 K; Rafael Morel, kaplan v Poljanah, 40 K; župni urad Selca nad šk. Loko, 157 K 5 vin.; Janez Semič, kaplan, Fara pri Kostelu, 160 K; Ivan Vindišar, kaplan, Semič, 458 K 40 vin.; Anton Skubic, kaplan, Žiri nad šk. Loko, 61 K 60 vin.; **misijonski odsek dekl. Mar. družbe v šk. Loki,** 1900 K; župni urad Dobrnič, 11 K 54 vin.; misijonski odsek dekl. Mar. družbe v šk. Loki (dodatno), 200 K; dekl. Mar. družba v Križankah, 105 K; učenci IV. mest. deške ljudske šole na Prulah, 16 K; neimenovana, 30 K; I. Mar. kongr. v zavodu sv. Stanislava, 89 K; II. Mar. kongr. v zavodu sv. Stanislava, 67 K; učenci II. mestne deške ljudske šole na Grabnu, 30 K; Jernej Pavlin, gimn. katehet, 71 K 20 vin.; **župni urad v šmartnem pri Litiji,** 936 K; kaplanija v Kamnici

pri Mariboru, 30 K; Mar. družba na Igu, 60 K; Marija Kódrca, 120 K; župni urad Metlika, 40 K.

Za Misijonsko Zvezo ali Misijonišče: A. Utemčitelji: 28. Marijina družba Cerklje, Goriško, 1000 K; B. Ustanovniki: Marijina družba Sv. Jurij ob juž. žel. 250 K, neimenovana Marijina družabnica v Vodicah 200 K; Mladenška Marijina družba v Vodicah 200 K; Misijonski odsek za gospe pri jezuitih 200 K; župnija Sele 133 K; dve neimenovani osebi 100 K; Jera Hlebanja, Srednji vrh, 100 K; C. Zbirka: Franciška Štepančič, deželna bolnica, 70 K; Josip Borštner 70 K; misijonski odsek Marijine družbe v Selah 60 K; Rozalija Rode 60 K; Marijina kongregacija za duh. v št. Vidu nad Lubljano 65 K; Amalija Golf, Srednja vas, 50 K; družina Šerbinek 50 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva Jezusovega« so poslali gg. poverjeniki: M. Škerbec, stolni vikar v Ljubljani, 100 K; K. Supin, župnik, Sp. Idrija, 15 lir; Ig. Breitenberger, kaplan, Sp. Idrija, 5 lir; Al. Zeleny, župnik, Ihan, 8 K 36 v; J. Volc, župnik, Rova, 40 K; Ff. Vovko, župnik, št. Peter, 160 K; J. Semič, kaplan, Fara pri Kostelu, 15 K; J. Langetholz, župnik, št. Lenart, 46 K; A. Pavlič, kaplan, št. Janž, 42 K; župnija Tržič 100 K; Iv. Štrukelj, župnik, Zg. Tuhinj, 40 K; M. Jurhar, spiritual, Maribor, 100 K; Fr. Rampre, kaplan, Kamnica, 71 K; J. Klemenčič, kaplan, Mengeš, 140 K; J. Širaj, župnik, Sava, 25 K; Fr. Kovač, kaplan, Prevalje, 7 K; gdč. Fr. Pernič, Kranj, 100 K; P. Valerijan Učak, prošt in dekan, Metlika, 100 K; M. Dimnik, kaplan, Šmartin p. Kr., 90 K; M. Planinšek, kaplan, Sora, 49 K; J. Rihtarsič, župnik, Sv. Helena, 144 K; Fr. Pokorn, župnik, Besnica, 30 K; Iv. Košir, župnik, Ježica, 96 K 18 v; J. Razboršek, župnik, Tuniče, 60 K; Iv. Pivk, kaplan, Starigrad pri Ložu, 10 K; Fr. Miglič, organist, Sv. Križ p. L., 50 K; Iga. Žust, župnik, Ajdovec, 19 K 50 v; J. Pšafar, župnik, Rudnik, 40 K; J. Kovič, župnik, Polšnik, 43 K 9 v; J. Peterman, župnik, Otok, 10 K; M. Ahačič, župnik, Leše, 56 K 56 v; A. Hafner, kaplan, Dobrnič, 142 K; Iv. Tomažič, župnik, Sela, 70 K; J. Meršoli, župnik, Reteče, 42 K; J. Jalen, kaplan, Stara Loka, 40 K; M. Okorn, benef., Voglje, 50 K; Al. Tome, kaplan, B. Bistrica, 40 K; P. Rafael Bogataj, O. C., katehet, Krško, 66 K 37 v; V. Vendrašek, župnik, Podbrezje, 62 K 6 v; Kurkele, župnik, št. Vid na Planini, 20 K; J. Črnilec, kaplan, Komenda, 435 K; Šolske sestre, Repnje, 17 K; Iga. Fertin, župnik, Zasip, 50 K; Iv. Alt, vikar, Celje, 50 K; J. Cudrman, župnik, št. Lambert, 43 K 65 v; Šolske sestre, Split, 85 K; J. Villan, kaplan, Konstanjevica, 43 K; A. Mrkun, župnik, Homec, 50 K; J. Plantarič, dekan, Trebnje, 110 K; A. Pravst, kaplan, Dob, 102 K 50 v; V. Zabret, dekan, št. Vid n. Lj., 300 K; gdč. A. Schubert, učiteljica, Rajhenburg, 60 K; svetnik J. Zabukovec, župnik, Križe, 248 K 30 v; kaplanija Sevnica o. S., 26 K; M. Kastelic, župnik, Dol pri Lj., 52 K; župnijski urad Trebelno, 10 K.

Odpustki

za mesec julij 1920.

1. Četrtek, prvi v mesecu. Presv. Kri Jezusova. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta.

2. Petek, prvi v mesecu. Obiskanje Marije Device. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in pravemu sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včeraj; d) udom škapsulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni; e) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi.

3. Sobota, prva v mesecu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadošče za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

4. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapsulir.

7. Sreda. Sv. Ciril in Metod. Sv. Lovrenc Brinjski. Popolni odpustek: a) udom apostolstva sv. Cirila in Metoda; b) vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

8. Četrtek. Sv. Elizabeta Portugalska. Popolni odpustek vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

9. Petek. Sv. Nikolaj in tovariši. Popolni odpustek istim kakor včeraj.

10. Sobota. Sv. Veronika Julijani. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

14. Sreda. Sv. Bonaventura. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

15. Četrtek. Bl. Angelina. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

16. Petek. Marija Devica Karmelska. Popolni odpustek v karmelskih cerkvah vsem vernikom tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta. Kjer ni karmelske cerkve, lahko obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena škapsulirska bratovščina karmelske Matere božje. Redovnice zadobe iste odpustke, ako obiščejo svojo cerkev. Odpustki se lahko darujejo vernim dušam v vicah. Dobiti jih je mogoče od včeraj opoldne pa do danes opolnoči. — Popolni odpustek: a) udom škapsulirske bratovščine karmelske Matere božje danes ali v osmini pod pogoji kakor 2. dan; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

18. Nedelja. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

19. Ponedeljek. Sv. Vincencij Pavlanski. Popolni odpustek udom »Dejanja sv. Detinstva«, če prejmejo sv. zakramente in molijo obenem za razširjanje »Dejanja«.

22. Četrtek. Sv. Marija Magdalena. Sv. Lovrenc. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; c) istim kakor 8. dan.

24. Sobota. Sv. Frančišek Solan. Popolni odpustek istim kakor 8. dan.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Jakob. Popolni odpustek: a) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta; b) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

26. Ponedeljek. Sv. Ana. Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje kakor 2. dan.

29. Četrtek. Sv. Marta. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. Sobota. Sv. Ignacij Loj. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

Razpored

I. slovanskega orlovskega tabora v Mariboru.

Sredo, 29. julija: Prihod tekmovalcev za prvenstvo.

Četrtek, 29. julija: Dopoldne prihod tekmovalcev, tekme za prvenstvo. — Popoldne ob 5. promenadni koncert.

Petek, 30. julija: Zjutraj budnica, dopoldne zborovanja Jugoslovanske katoliške dijaške zveze, Slomškove zveze, ob 11. promenadni koncert. — Popoldne nadaljevanje zborovanj, zvečer komerz na čast gostom, dve gledališki predstavi. — Cel dan se vrše tekme.

Soboto, 31. julija: Zjutraj budnica, dopoldne orlovsko zborovanje, orliško zborovanje in zborovanje ostalih mladinskih organizacij. — Popoldne nadaljevanje zborovanj, skušnje za telovadbo, manifestacija za zasedeno ozemlje, podoknica škofu, zvečer koncert, dve gledališki predstavi.

Nedeljo, 1. avgusta: Zjutraj budnica, prihod vseh katoliških organizacij, ob 7. zbirališče na Teznu, ob 8. velika manifestacija po mestu, ob 10. sv. maša na glavnem trgu. — Popoldne ob 3. javna telovadba na vojaškem vežbališču, po telovadbi prosta zabava. Zvečer in ponoči odhod mladinskih organizacij (čas se še določi).

Ponedeljek, 2. avgusta: Dopoldne zborovanje ostalih organizacij: katehetska društva, Kmetiska zveza, Jugoslovanska strokovna zveza. Odhod izletnikov na Bled, Bohinj itd. — Popoldne nadaljevanje zborovanj. — Zvečer komerz.

Torek, 3. avgusta: Zborovanja (določijo se sporazumno).

—:—:—

Tak razpored je določen sedaj. Gotovo pa se bo v teku časa še kaj spremenilo ozir. izpopolnilo. Tukaj imamo dodati še to-le: V s o b o t o d o p o l d n e bo poled orlovskega zborovanja tudi zborovanje vseh mladeniških in moških Marijinih družb. Zvečer bo v frančiškanski cerkvi Matere Milosti pridiga in slovesne litanije. Celo noč se bo v cerkvi molilo, morda se napravi obhod okoli cerkve in samostanskega vrta, s svečicami ali brez njih, kakor bo mogoče.

Zato pozivljamo vse mladeniške (in moške) Marijine družbe po vsem Slovenskem, da se tabora udeležijo kar mogoče najštevilnejše. O dekljskih Mar. družbah je pa sklenila seja dekanjskih voditeljev M. d., da se iz ljubljanske škofije ne vabijo. Brani se seveda nobeni družbenici ne, če se hoče udeležiti. O Marijinih družbah štajerskih in koroških nimamo pravice mi odločevati. Bližnje bi se vsaj v nedeljo lahko udeležile. Ponoči pa jim ne bo kazalo v mestu ostajati, ako si ne preskrbe prenočišča.

Namerava se prirediti ob tej priliki tudi »tabor Svete vojske«, ki je za štajersko posebno potreben. Druge spremembe se bodo naznanile še prihodnjic in po drugih listih.

Torej fantje, in posebno še fantje in moške Marijinih družb, pripravite se za na pot v Maribor! Biti pa morate tam že v soboto dopoldne. Pri tej priliki se bomo pogovorili o razmerju M. d. do Orlov in bomo — tako upamo — poživili tudi družbe same.

Koledar za julij 1920.

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. očeta:

Duhovne vaje na ločenem kraju.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			ljublji. škof.	savant. škof.
1 Četrtek	Sv. Kri	Kri za Kristusa!	Lj. T. novo	Zibika
2 Petek	(I. p.) Ob. M. D.	„Z ljubim Sinom nas blagoslovi!“	Draga	Slodka gora
3 Sobota	Heliodor	Duh. vaje za duhovnike	Selce	
4 Nedelja	(I. ned.) Ush	D. jaki in sv. maša o počitnicah	Smlednik	Dramlje
5 Poned.	Ant. Zak.	Brezsrčni bogatini	Komenda	Kalobje
6 Torek	Izaija	Zakrknjeni judje, šiba narodov	Radomlje	Slivnica
7 Sreda	Ciril in Met.	Versko zблиžanje Slovanov	St. Janž	Sv. Stefan
8 Četrtek	Elizabeta	Salezijanski oratoriji	St. Peter p. R.	Sv. Vid
9 Petek	Veronika	Iskatelji reva h in potruih	St. Peter n. K.	Zusem
10 Sobota	Amasija	Goptev dekliske sramežljivosti	Naklo	Nova cerkev
11 Nedelja	Pij I.	Kat. tiskovna društva	Podraga	
12 Poned.	Mohor in Fort.	Družba sv. Mohorja	Zužemberk	Vojnik
13 Torek	Anaklet	Ljubzen do sv. Očeta	Čemšenik	Vojnik bol.
14 Sreda	Bonaventura	Brezverci in versko brezbržni	Vodice	
15 Četrtek	Antijoh	Verni in vestni zdravniki	Borovnica	Vitanje
16 Petek	Karmel. M. B.	Karmeličanke na Selu	Češnjice	Dobrna
17 Sobota	Aleš	Veseleje do krivne samozataje	Vranja peč	
18 Nedelja	Kamil	Sreča bogoudanih bolnikov	Dez. bolnica	Sv. Martin
19 Poned.	Vinc. F. (m. z.)	Vinc. društva	Lj. Srce Jez.	
20 Torek	Marjeta	Dekliske Mar. družbe	Prečina	Češnjice
21 Sreda	Prakseda	Visoko čislane devištva	Koč. Planina	Frankotovo
22 Četrtek	Magdalena	Izprijena dekleta	Sodražica	Sv. Jošt
23 Petek	Apolonar	Stanovanjska beda, podrte cerkve	Zlato polje	Gornji grad
24 Sobota	Kristina	Preboječi katoličani	Šenčurska g.	
25 Nedelja	Jakob	Zanimanje za zun. misijone	Lj. sv. Jakob	Ljubno
26 Poned.	Ana	Materi in vzgojtelice	Loka kap.	
27 Torek	Pantaleon	Pogostejše prejemanje sv. zakr.	Voglje	Straže
28 Sreda	Viktor	Zmaga v izkušnjavah	Gora p. Id.	Resulje
29 Četrtek	Maria	Molitve in delo kršč. družin	Trboje	Solčava
30 Petek	Abdon in Sen	Naročniki in čitatelji Bogoljuba	Kostanjevica	Rečica
31 Sobota	Ignacij L.	Družba Jež. v Slov. — V jul. umrl.	Ildrija	

Jezusovega, pod navadnimi pogoji; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prihodnjo nedeljo; c) udom apostolstva molitve; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; f) istim kakor 1. dan; g) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

13. Nedelja. Sv. Anton Padovanski. Popolni odpustek istim kakor 1. dan.

17. Četrtek. Bl. Pavel Buralis. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir:

20. Nedelja. Bl. Mihelina. Popolni odpustek istim kakor 3. dan.

21. Ponedeljek. Sv. Alojzij. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta. —

24. Četrtek. Sv. Janez Krstnik. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; d) udom družbe treznosti; e) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

29. Torek. Sv. Peter in Pavel. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 11. dan; f) tretjerednikom kakor 24. dan; istim vesoljna odveza

Darovi.

Upravništvu »Bogoljuba« so od 1. do 31. marca poslali:

Za odkup in krst poganskih otrok: Antonija Kotar, Gobnik (za dečka: Jožef) 25 K; dekliška Marijina družba v Tinjah (za deklico: Nežika) 25 K; Marija Gobec, Babno (za dva dečka: Anton in Martin) 80 K; Barbara Derganc, Trst (za dečka: Janez Ev.) 30 K; Helena Heberle, Breznica (za dečka: Alojziji) 30 K.

Za kruh sv. Antona: Rozalija Kramer, Sv. Štefan 11 K; iz Dobrne: Marija Rihtar 5 K; Jožefa Rihtar 2 K, Ana Tratnik 1 K; Terezija Melilova 12 K; A. V. 6 K; Neimenovana iz Moravč 4 K; Magdalena Žagar, Solčava, 17 K; Marija Gobec, Babno, 20 K; Marija Liliija, Sv. Peter v Savinjski dolini, 60 K; Amalija Rogelj, Trebnje, 20 K; S. Azman, župnik v p., Prmskovo, 5 K.

Za afrikanske misijone: Župni urad v Kapli 100 K; Agata Suhadolnik, Solčava, 50 K; župni urad Breznica 20 K; zapuščina † Jakoba Jemca iz Retč 100 K.

Za najpotrebnejše misijone: Iz Razbora: Julija Strničnik 5 K; Maria Konečnik 5 K; Marija Kristan 5 K.

Za misijone: Dekliška Marijina družba pri Sv. Jakobu v Ljubljani 111 K.

Za misijone v Sveti Deželi: Ignacij Oberstar, ekspozit, Zdihovo, 76 K.

Za balkanske misijone: Dekliška Marijina družba, Brežice, 30 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: Ignacij Oberstar, ekspozit, Zdihovo, 24 K; učenci in učenke pameške tcle 40 K.

Za Vincencijeve sirote: Neimenovana iz Št. Jerneja 22 K.

Za Misijonsko zvezo: Ana Klemenčič, Dobrna, 1 K 50 vin.

Za bratovščino sv. Reš. Telesa: Ana Korenak 2 K.

Za oslepele vojake: Rodbina Pavločič mesto venca na krsto † iur. Justa Piščanec 50 K; poštni urad Zagradec 10 K.

Krščanski delavci — profesionisti

ki iščejo službe, naj se oglase v Jugoslovanski Strokovni Zvezi, Jugoslovanska tiskarna, Ljubljana.

Apos'oli molitve, širite

Apostolski molitvenik,

ki ga je izdalo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda! V uvodu je zanimiv pouk o apostolskem delovanju, o pravoslavju in o delu za cerkveno zedinjenje. Molitvenik obsega

krasne nove molitve.

V mnogih župnijah se iz tega molitvenika molijo »ure molitve« pred sv. Reš. Telesom. — Dobiva se v Ljubljani v Jugoslovanski knjigarni in v prodajalni K. T. D. — Cena 3.— K.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

 3%

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 3 krone na leto.

Vloge v »Ljudski posojilnici« so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

»Ljudska posojilnica« sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštne položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljše.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1918 nad 40 milijonov kron.

»Ljudska posojilnica« stoji pod neposrednim državnim nadzorstvom.